

Verlag van onze vakantie in de Verenigde Staten (Texas) in 2003

1. Vrijdag 25 april 2003.....	1
Vertrek naar en aankomst in Houston	1
2. Zaterdag 26 april 2003.....	2
3. Zondag 27 april 2003.....	2
4. Maandag 28 april 2003.....	3
5. Dinsdag 29 april 2003.....	4
6. Woensdag 30 april 2003.....	5
7. Donderdag 1 mei 2003.....	6
8. Vrijdag 2 mei 2003.....	7
9. Zaterdag 3 mei 2003.....	8
10. Zondag 4 mei 2003.....	10
11. Maandag 5 mei 2003.....	11
12. Dinsdag 6 mei 2003.....	13
13. Woensdag 7 mei 2003.....	14
14. Donderdag 8 mei 2003.....	16
15. Vrijdag 9 mei 2003.....	17
16. Zaterdag 10 mei 2003.....	18
17. Zondag 11 mei 2003.....	20
18. Maandag 12 mei 2003.....	21
19. Dinsdag 13 mei 2003.....	22
20. Woensdag 14 mei 2003.....	23
21. Donderdag 15 mei 2003.....	25
22. Vrijdag 16 mei 2003.....	26
23. Zaterdag 17 mei 2003.....	27
24. Zondag 18 mei 2003.....	28
25. Maandag 19 mei 2003.....	28

Vrijdag 25 april 2003

Vertrek naar en aankomst in Houston

Om 4.00 uur staan we op. Ben komt ons om 4.45 uur halen, dus moeten we dan gepakt en bezakt klaar staan. Het was een kort nachtje, Jacob was om 0.30 uur klaar met het inpakken van de laatste spullen.

Ben is keurig op tijd en om 4.15 uur staan we op Schiphol. We gaan inchecken. De balie van British Airways is nu wel open. De vorige keer dat we deze vlucht maakten (vlak na de aanslag van 11 september 2001) waren we eerder, en was de balie nog niet open.

Het inchecken was nog wel even spannend want we hadden voor het eerst via internet kaartjes gekocht. Dit omdat we wel via het reisbureau wilden boeken, maar dat niet lukte. In het verleden was het ons meerdere malen overkomen dat boeken via het reisbureau voordeliger was dan boeken via internet. Deze keer scheelde het echter niets in de prijs en zat de vlucht volgens het reisbureau vol. Zonder te boeken zijn we toen eerst op internet gaan kijken waar we zelf wel konden boeken. Het blijkt allemaal in orde te zijn en we mogen verder.

Om 7.00 uur vertrekken we en om 7.15 uur zijn we in Londen (Gatwick). Om 10.00 uur vliegen we verder en om 14.30 uur landen we in Houston (George Bush International Airport).

Eerst mogen we het vliegtuig niet uit omdat men de deur naar de immigratiedienst niet open kan krijgen. Wanneer deze open gaat en we het vliegtuig uitgaan staat er een enorme rij. Na bijna een uur zijn we door de immigratie en vervolgens zijn we om 16.00 uur eindelijk buiten.

Vervolgens vertrekken we met de shuttle naar AVIS om onze auto op te halen. Deze keer hebben we een Pontiac Grand Am.

Rond 17.00 uur zijn we in de buurt van het huis van Marius, de broer van Jacob. We hebben via internet de route opgezocht en tot in de buurt van het huis werkt dit goed. Het laatste stukje van het kaartje klopt echter niet en de beschrijving is niet gedetailleerd genoeg. Gelukkig zijn we er een keer eerder geweest, toen was het huis nog net niet klaar. We besluiten wat rondjes te rijden en na drie kwartier zoeken hebben we het huis gevonden.

De rest van de dag brengen we hoofdzakelijk op de bank door. We eten en praten wat. Rond 21.30 uur gaan we volledig uitgeput naar bed.

Zaterdag 26 april 2003

Doordat we gisterenavond behoorlijk moe waren lukt het om de hele nacht redelijk tot goed te slapen. We staan om 8.00 uur op.

De dag staat in het teken van het feestje dat Marius ter gelegenheid van de verjaardag van Dawn en de geboorte van Luca heeft georganiseerd. We helpen wat mee. Voor Jacob betekent dit onder andere het gazon harken nadat Marius het gras gemaaid heeft. Dit levert hem vijf blaren op.

Het feestje is een Amerikaans buurtfeestje. Met een stuk of 10 kinderen tot vijf jaar over de vloer is het een behoorlijke drukte. Halverwege de middag verplaatsen wij ons vanuit de tuin naar binnen.

In de tuin is het te warm en binnen gaat de airco aan.

's Avonds zitten we nog een poosje buiten en met veel moeite weten we het naar bed gaan te rekken tot 22.30 uur.

Zondag 27 april 2003

We zijn vanochtend iets eerder wakker dan gisteren, maar blijven langer liggen. Rond 8.30 uur staan we op.

Na het ontbijt etc. vertrekken we naar Houston voor het kopen van een videocamera. Dit soort artikelen zijn hier veel goedkoper dus daar willen we van profiteren. We bezoeken twee winkels (Fry en Best Buy) en aan de hand van de gegevens die we uit Nederland hebben meegenomen en hetgeen we hier zien besluiten we een videocamera te kopen. Gezien de dollarkoers etc. zijn we nu ruim 30% goedkoper uit dan in Nederland. We kopen ook nog wat bandjes etc. Uiteindelijk zijn we zo'n vijf uur later weer thuis.

Dan begint de ellende. In de winkel hebben we er speciaal opgelet dat de adapter 110 - 220 volt aan kan en dus ook in Europa te gebruiken is. Nu komt Marius echter met een verhaal dat er ook verschil zit in de TV-standaards. In Europa gebruikt men PAL en in de USA NTSC. Het is dus zeer de vraag is of we de video thuis wel rechtstreeks op de TV kunnen aansluiten en afspelen. Zo niet dan zullen we dit moeten oplossen door met de computer dvd's van de video te branden. Achteraf blijkt dit probleem mee te vallen. Als de TV over een s-VHS aansluiting beschikt is het afspelen geen probleem.

We hebben ook een extra batterij-oplader gekocht. Handig op vakantie want je kunt dat ding aansluiten op de sigarenaansteker van de auto. Nadat we hem hebben uitgepakt blijkt het apparaat echter niet geschikt voor onze batterijen. Dus kunnen we morgen weer terug. Verder lijkt het allemaal wel te werken al lukt het niet om de video 100% goed aangesloten te krijgen op de computer van Marius. We verwachten echter thuis minder problemen omdat we zelf een iets nieuwere computer hebben. Het blijft dus nog even afwachten of deze koop een succes is. Achteraf blijkt het thuis in eerste instantie ook niet te lukken. Na een paar weken prutsen vermoeden we dat het niet aan de computer, maar aan de videocamera ligt. Tijdens een bezoekje aan Sony Nederland in Badhoevendorp blijkt dat de firewire (i-link) uitgang van de videocamera stuk is. Deze wordt wel gerepareerd, maar omdat we de videocamera in de VS hebben gekocht zit er geen garantie op.

's Avonds gooien we weer wat vlees op de barbecue. Zo helpen we Marius en Dawn van de restjes van gisteren af.

Na 17.00 uur kan je aangenaam buiten zitten, maar tussen 12.00 uur en 17.00 uur is het echt te warm, rond de 30° C. We zullen zien wat het de komende dagen gaat worden.

Maandag 28 april 2003

Deze nacht worden we vroeg (rond 5.00 uur) wakker en slapen we na die tijd ook niet zo veel meer. Jacob staat om 7.30 uur op en Gabrielle een half uurtje later. De ochtend staat in het teken van ons vertrek. We regelen een paar dozen en richten de auto in voor de komende twee en een halve week.

Rond 11.30 uur nemen we afscheid van Marius, Dawn, Kai, Luca en de ouders van Jacob. De ouders van Jacob waren de afgelopen twee weken ook bij Marius en Dawn en gaan vandaag terug naar Nederland. Dit wordt nog wel een bijzondere reis want Jacob's moeder heeft een behoorlijk dikke voet. Aan het begin van het weekend is er zelfs nog over gesproken dat ze langer zouden blijven als gevolg van deze dikke voet.

Na ons vertrek gaan we eerst naar de Best Buy om twee accessoires die we gisteren bij de videocamera kochten terug te brengen. Ze passen niet. We kijken ook nog even naar een fire-wire kabeltje (een kabeltje van de videocamera naar een computer), maar omdat er twee verschillende soorten hangen besluiten we niets te kopen, dat zoeken we thuis wel uit. Voor je het weet kopen we weer de verkeerde.

Vervolgens rijden we via Interstate 45 naar Galveston Island. We gaan naar Galveston Island State Park. Dat wordt onze eerste camping. Op de camping (kosten \$15 voor de camping + 2 * \$3 toegang) lunchen we eerst. De tent laten we nog even in de auto want het waait behoorlijk. We staan op 50 meter van de Golf van Mexico en er staat een stevige aanlandige wind.

Na de lunch gaan we voor een wandeling. Eerst een stukje langs het strand en daarna nog een stuk

door het State Park. Onderweg zien we met name vogels en oefenen we wat met onze videocamera. Het strand is niet erg aantrekkelijk. Er ligt veel zoi, onder andere zeegras. Dit schijnt er met name in april / mei aan te spoelen en wordt dagelijks opgeruimd.

Bij de ingang van het park waarschuwt men voor slangen. Het pad gaat echter over asfalt dus daar maken we ons niet echt druk over.

Het park is niet groot, een beetje moerasachtig met wat meertjes en wat lage begroeiing. Op een gegeven moment komen we ook over graspaadjes en een bruggetje over een meer. Weer een eindje verderop hoort Gabrielle iets in het water plonsen. We wachten even om te kijken wat er boven komt. Oh, een meerkoetje of zo iets zegt Jacob. Gabrielle ziet door de verrekijker echter heel iets anders, namelijk een krokodil / alligator. Tja dat is wel even schrikken in een meertje op vijf meter afstand.

Van de schrik bekomen lopen we weer verder. Dan schrikt Gabrielle zich echt te pletter. Vlak voor haar, op nog geen meter afstand, steekt een slang zijn kop op. Jacob is er al voorbij maar heeft niets gezien. Het komt allemaal goed en voordat we de slang kunnen vastleggen op de video vertrekt hij de kant / het lange gras in.

Na dit alles durven we niet meer binnendoor naar de tent te lopen. Hiervoor moeten we namelijk een kleine 100 meter door gras en andere begroeiing van een centimeter of 40 hoog lopen. Dus besluiten we om 500 meter om te lopen zodat we slechts enkele meters voor het gras hoeven.

Rond 18.30 uur zijn we weer bij de auto. We zetten de tent op en gaan koken. Ondanks de wind gaat het opzetten van de tent redelijk soepel. Wel binden we de tent aan een achterwiel van de auto vast om te voorkomen dat hij wegwaait. Het koken kost duidelijk meer moeite. Het duurt ruim een half uur voordat de brander een beetje fatsoenlijk brandt. Wij houden het op opstart problemen en verwachten dat het morgen beter zal gaan.

Rond 20.30 uur is het eten klaar. Het is dan inmiddels een uur donker. Na het eten wassen we nog even af, schrijven we het dagelijkse verslag en om 21.45 uur vertrekken we richting de slaapzak. De eerste keer deze vakantie.

Dinsdag 29 april 2003

Het was zonder meer een bijzondere nacht. We krijgen een enorme onweersbui op ons dak. De regen die daarbij valt maakt dat we ook weer weten waarom we al anderhalf jaar op zoek zijn naar een andere tent, onze huidige tent lekt ! ! Gelukkig hebben we een stuk plastic bij ons, de andere helft van een stuk dat we kochten voor onder de tent. Jacob haalt dit uit de auto en legt het op de binnentent. Dit werkt, we blijven droog. Het lawaai van het onweer en de regen maakt echter wel dat we geen oog dicht doen.

Verder hebben we het behoorlijk warm. We liggen in onze lakenzak op de slaapzakken.

Aan het eind van de nacht wordt het droog en gaat de wind liggen waardoor we dan nog een poosje redelijk slapen.

Rond 8.00 uur staan we op. De buitentent is al bijna droog. We breken eerst de tent af zodat de rest ook kan drogen. Vervolgens ontbijten we. Hierbij zetten we zo als gewoonlijk thee. En weer krijgt Jacob de brander niet aan. Wat blijkt echter, de brandstof is op. Nadat het tankje is bijgevuld is de thee vrij snel klaar. Tijdens het eten maken met name de meeuwen zoveel lawaai dat we elkaar soms amper kunnen verstaan.

Rond 10.00 uur vertrekken we voor een bezoek aan Galveston. We gaan eerst even langs de Tourist Information waar we een folder met een wandeling door East End Historical District meenemen.

Voordat we aan deze wandeling beginnen gaan we eerst naar de film over The Great Storm. Deze film gaat over de grote overstroming van Galveston Island en met name de stad in september 1900. Na de film doen we de wandeling. Het is een erg leuke wandeling. Niet alleen vanwege de mooie huizen waar we langs komen, maar ook vanwege het vele groen in de straten en de planten en struiken die in bloei staan.

Rond 14.30 uur zijn we terug bij de auto. Daar eten we eerst wat en daarna vertrekken we via Interstate 45 richting Edna. Jacob denkt dat het een paar uur rijden is, hij heeft niet op de kaart gekeken of zo, maar neemt dit gewoon aan. Hij heeft de planning helemaal aan Gabrielle overgelaten en zij heeft een iets langere rit uitgezocht.

Na 2,5 uur rijden zijn we West Columbia (ligt aan de 35) in, daar zijn we ongeveer halverwege. Daar begint Jacob zich ook met de route te bemoeien. Hij heeft geen zin om nog eens 2 uur in de auto te zitten. We besluiten eerst boodschappen te doen en daarna naar het aanwezige State Park te rijden.

Het Varner-Hogg Plantation State Historical Park is echter geen natuurpark zoals de State Parks waar we normaal kamperen, maar een plantage en er is geen camping. Vlakbij is er echter wel een camping maar die is alleen voor RV's (campers en caravans) toegankelijk, er zijn geen toiletten etc. Aan deze camping hebben we dus niets.

In de buurt zijn geen andere campings te bekennen dus voeren we alsnog het plan van Gabrielle uit.

We rijden verder via de 35, de 71 en de 111 naar Lake Texana State Park. Onderweg is er niet zoveel te zien al verandert de omgeving wel. De wegen zijn erg recht en er zijn eenbaanswegen waar je overdag 70 mile mag. In de buurt van Galveston is het erg plat en zie je vooral grasland met hier en daar wat vee. Hoe verder we rijden hoe meer bouwland we zien. Met name rond West en Oost Columbus zien we erg veel graszoden teelt en een aantal percelen waarvan wij denken dat er rijst geteeld wordt.

Wanneer we bij het Lake Texana State Park aankomen is het kantoortje bij de ingang al gesloten maar we kunnen er wel kamperen. We zetten op ons gemak de tent op. Ondertussen denken we zo nu en dan een druppeltje te voelen en wordt de lucht ook niet helderder. We besluiten om eerst maar te koken en te eten. Mocht het gaan regenen, dan hebben we dat tenminste gehad. Dit is de eerste keer sinds lange tijd dat onze brander werk zoals het hoort. We houden het erop dat we tijdens onze vorige vakantie in Virginia slechte brandstof hadden waardoor de brander snel verstopt raakte en het niet goed deed.

Onder het eten komen er ineens zes herten langs gelopen. Ze eten op hun gemak wat en lopen langzaam verder. Ondertussen komen ook de muggen opzetten. Dit maakt dat we de broekpijpen aan onze broeken ritsen en de T-shirts inruilen voor shirts met lange mouwen.

Na het eten wordt het al spoedig donker. Terwijl we op ons gemak aan de picknicktafel zitten hoort Jacob wat geritsel achter zich. Hij kijkt om en daar loopt een armadillo. Het beest loopt echter snel door zodat het niet lukt om er een foto van te maken.

Met behulp van een zaklamp begint Jacob het verslag voor vandaag te schrijven. Het licht van de zaklamp trekt echter de alom aanwezige muggen aan. Ten einde raad gaat hij op advies van Gabrielle in de auto zitten om het verslag daar met de deuren dicht af te ronden. En dan kan het nog lekker warm worden in zo'n auto.

Woensdag 30 april 2003

Deze nacht is het droog gebleven. Gabrielle heeft prima geslapen maar heeft wel een stijve nek.

Jacob heeft gewoon wat minder geslapen. De slaapzakken hebben we niet gebruikt, we hadden de buitentent zelfs niet helemaal dicht, zo warm is het.

We staan om even voor 8.00 uur op. We zijn nog geen vijf minuten buiten of het begint licht te regenen. We gooien de matjes, lakenzakken, slaapzakken en de tent zo snel mogelijk in de auto zodat alles min of meer droog blijft.

Op de plattegrond van de camping / het State Park, zien we een teken met een picknicktafel onder een afdakje. Dat staat voor een picknickplaats voor groepen. We besluiten er heen te rijden en ja hoor, er staat een enorm afdak met een stuk of tien picknicktafels eronder. Daar gaan wij op ons gemak ontbijten.

Tijdens het ontbijt blijkt de thee niet te drinken, te veel chloor in het water. We besluiten om in de volgende winkel water te kopen.

Rond 10.00 uur vertrekken we en op dat moment wordt ook zo'n beetje droog. We rijden via de 59 naar Goliad. Onderweg stoppen we bij een McDonalds voor een bakkie koffie en een stukje appelgebak. De koffie is deze keer echt niet te drinken. We eten het appelgebak op en laten de koffie staan. Verder doen we onderweg boodschappen, dat is niet zo bijzonder. Wij vinden het echter wel bijzonder dat we het in de winkel zo koud hebben dat we terug gaan naar de auto om een trui te halen. Van ons hoeft de airco niet zo hard te werken.

Rond 12.00 uur komen we aan bij Goliad State Historical Park. Hier blijven we voor de rest van de dag. Eerst zoeken we ons plekje op, we staan helemaal alleen op een veld met plek voor 24 campers. We zetten de tent nog even niet op maar lezen wat en eten onze lunch.

Rond 14.30 uur is het tijd voor de attracties. Eerst gaan we naar de missiepost die bij het park hoort. Dit is een oude Spaanse missiepost en tevens het bestaansrecht van dit State Park. Hier lezen we iets over de geschiedenis van Texas en met name over de onafhankelijkheidsstrijd tegen de Mexicanen. Tot 1821 was Texas Spaans waarna het Mexicaans werd. Van 1836 tot 1846 was het een zelfstandige staat. Sinds 1846 is Texas een onderdeel van de Verenigde Staten van Amerika. Na de missie gaan we naar het iets verder op gelegen oud Spaans Fort, Presidio La Bahía. Hier is ongeveer hetzelfde te zien als in de missiepost alleen hebben ze hier ook een video. Deze video maakt het geheel de intree waard.

Tot slot gaan we nog even naar het historische centrum van Goliad zelf. Dit betekent een rondje lopen rond de rechtbank, een vrij groot oud gebouw dat op dit moment gerestaureerd wordt. Om 17.00 uur zijn we weer op de camping.

De rest van de dag lezen we wat, bekijken we wat we de komende dagen willen doen en genieten we van het buiten zitten. Het is goed uit te houden. Dankzij de zware bewolking is het niet te warm.

Donderdag 1 mei 2003

Rond 6.00 uur wordt Gabrielle wakker van het getik van een milde regen op de tent, het is nog donker. Jacob heeft oordoppen in en hoort niets. Ze besluit om nog even te gaan slapen. Om 7.00 uur vindt ze het echter welletjes en breekt ze samen met Jacob de tent af. Vervolgens ontbijten we onder het afdak dat op deze camping standaard bij iedere plek aanwezig is, niets aan de hand dus. Ruim voor 9.00 uur vertrekken we richting de kust, de Golf van Mexico. Via de 239, de 35 en de 2040 rijden we naar Aransas National Wildlife Refuge. Onderweg zien we erg rechte wegen, twee grote roofvogels en enorm vlakke en grote weilanden waarvan een deel wel erg veel bomen bevat.

Aransas National Wildlife Refuge is zonder meer de moeite waard. We maken er drie wandelingetjes met een totale lengte van ongeveer 5 kilometer. De eerste, Herons Flat, is zonder

meer de leukste. Daar zien we niet alleen de meeste vogels, maar ook een stuk of vier alligators waarbij we er een wel erg groot vinden. Het zien van deze alligators gaat met enige emotie gepaard, Gabrielle schrikt zich een hoedje als twee alligators op een paar meter afstand in het water springen. Schrikken doen we ook van een paar javelina's, een klein soort varkentje. Eerst ziet Jacob links in de struiken een kleintje lopen, maar twee tellen later horen we rechts een enorm geritsel. Gespannen wachten we af totdat er iets uit de struiken komt, Jacob heeft het fototoestel inmiddels in de hand. Maar er komt helemaal niets. Wel zien we de kleine javelina van links naar rechts oversteken. Na de drie wandelingen rijden we verder, in het totaal ligt er zo'n 25 kilometer asfalt in het park. Vanuit de auto zien we vooral struiken, vennen en moerassen. Een aantal keer zien we een paar herten en we zien een volwassen javelina. Op de picknickplaats van het park eten we onze lunch daarbij krijgen we gezelschap van een turkey vulture wat een paar aardige foto's oplevert.

Rond 15.00 uur verlaten we voldaan het park. We gaan naar Port Aransas. Daar is een State Park waar we aan de kust kunnen kamperen. Na dik twee uur rijden zien we ineens een bordje "Ferry" (veerboot). Veerboot? dat staat toch helemaal niet op de kaart, gaan we wel goed? Het blijkt allemaal te kloppen en we worden met de boot overgezet.

Als we aankomen bij Mustang Island State Park is het inmiddels 17.30 uur. We lopen er een stukje over het strand. Vervolgens rijden we naar de camping, maar die bevalt ons eigenlijk niet zo, een beetje saai. We besluiten om door te rijden naar Padre Island National Seashore waar je ook kunt kamperen. Had de vorige camping afdakjes van planken met gaten ertussen (zodat ze wel helpen tegen de zon, maar niet tegen de regen) deze camping heeft helemaal geen afdakjes. Maar deze camping heeft wel veel wind en direct uitzicht op zee. Als we aan onze picknicktafel zitten hebben we uitzicht op het strand en op het water van de Golf van Mexico, wat kan een mens nog meer willen.

De rest van de dag besteden we aan dit verslag, ons diner, en het verzorgen van onze verbrande huidjes. Het was vandaag redelijk bewolkt, maar Jacob heeft van het rijden door het park een verbrande elleboog overgehouden, net een echte chauffeur.

Vrijdag 2 mei 2003

Als we wakker worden staat het licht te regenen. Dus gooien we voor de derde keer in drie dagen tijd de tent etc. zo snel mogelijk in de auto. De regen valt echter mee en we ontbijten gewoon aan onze picknicktafel in de open lucht. Vervolgens gaan we naar het informatiecentrum van Padre Island National Seashore om te kijken wat we hier allemaal kunnen doen. Er zijn drie opties, een stukje over het strand wandelen, met de auto een stukje over het strand rijden of een wandeling van twee kilometer maken. We gaan voor de laatste optie. Maar eerst drinken we nog een bakkie koffie, de eerste fatsoenlijk koffie sinds we uit Houston vertrokken.

De wandeling is wel aardig en geeft een beeld van het park, een rij duinen van 100 kilometer lang met daar achter een vlakte met wat vennen en andere duinen. Rond 10.40 uur verlaten we het park. Bij de uitgang betalen we nog even braaf de intree van \$10, de camping was \$8.

We rijden via Corpus Christi naar Raymondville, wat ons betreft het begin van het zuidelijkste deel van Texas. Hier doen we boodschappen en tanken we, want we weten niet wat we vandaag verder nog tegenkomen. Vervolgens rijden we naar Rio Hondo naar Arroyo City, Adolph Thomae JR. County Park. Dus geen national of state park maar een county park. We rijden voor ons gevoel echt

de middle of nowhere in. Toch blijkt Arroyo City nog een beetje een dorp te zijn en aan het eind van het dorp begint het park.

Voor \$12 hebben we een plaatsje. We rijden wat rond en het blijkt dat het in dit park met name gaat om het vissen. Het barst er van de pickup trucks met boten er achter. Achterin het park is een plek waar je boten in het water kunt laten.

De meeste kampeerplaatsen zijn gereserveerd, maar het blijkt dat we ook op het gras rond de beide toiletblokken mogen staan. We zoeken een plekje uit, maar zetten de tent nog niet op, dat doen we later wel. We lunchen, het is tenslotte al 15.00 uur en vertrekken weer.

We gaan naar Laguna Atascosa National Wildlife Refuge. Eigenlijk zijn we al in dit park want de camping ligt in dit park. We gaan nu echter naar de hoofdingang. De weg daar naar toe is heel eenvoudig, twee keer de eerste weg links en daarna op de T-kruising ook links. Het zijn verder rechte wegen dus je kunt niet verdwalen. Het is echter wel 22 mile (= 35 kilometer) rijden. Verder zit er een paar kilometer tussen met grote gaten in de weg. Van die gaten waarbij je denkt "als mijn banden het maar houden". Gelukkig loodst Gabriëlle ons op vakkundige wijze langs de gaten en rond 16.00 uur zijn we in het park.

Wij vinden het een schitterend park. Het is dan ook ruim 19.00 uur geweest voordat we het park verlaten. In het park lopen we een paar kilometer en rijden we een rondje van ruim 15 mile (= 24 kilometer). Onderweg zien we naast allerlei mooie planten en struiken, de vegetatie doet een beetje tropisch aan, heel veel vogels. We zien vier verschillende soorten roofvogels, een roze lepelaar, een echte roadrunner en nog veel meer. Verder zien we twee alligators en een javelina. Op de weg terug naar de camping zien we nog een coyote (denken we).

Wanneer we op de camping komen is het een stuk drukker dan toen we weg gingen. Het plekje dat we in gedachte hadden is ook min of meer bezet. We rijden nog even heen en weer en besluiten een ander plekje te nemen. Wat opvalt is dat we op onze nieuwe plek eigenlijk geen last hebben van vliegen, muggen etc. terwijl we dat tijdens de lunch op onze vorige plek wel hadden.

Het is inmiddels bijna donker en we gaan eerst koken en eten. Tijdens het eten blijkt dat de tussen de zoute augurken gevonden zoete augurken een vleugje kaneel bevatten. En wanneer de augurken dan ook nog een beetje warm zijn vallen ze al gauw in de categorie, niet lekker. Ondertussen zien we hoe onze buurman een rog van ongeveer 50 cm uit het water haalt. Ja er wordt niet alleen gevist vanaf boten, maar ook gewoon vanaf de waterkant.

Het blijft warm, wanneer we rond 23.30 uur naar de tent gaan, de slaapzakken blijven in de auto, kan je nog prima op een hemdje en een korte broek buiten zitten.

Zaterdag 3 mei 2003

Tja, we staan in een County Park dus lekker rustig dachten we. Dus niet. De hele nacht horen we speedboten van vissers langs komen. De ene keer op het water en de andere keer op een trailer achter een pickup truck. Toch slapen we redelijk.

Na het ontbijt rijden we naar het eind van de camping voor een wandeling, gisteren hebben we daar een pad gezien. Het pad is er wel, maar het is slechts een paar honderd meter lang, daarna loop je tegen een zijarm van de rivier aan. Binnen een half uurtje zijn we dus weer terug op de parkeerplaats. Naast onze auto staan daar zo'n 70 pickup trucks met daar achter een trailer voor een boot. We weten uiteraard niet of het alleen in het weekend zo druk is met vissers, maar gezien de faciliteiten en de uitrusting van de vissers, onder andere werpnetten, houden wij het erop dat er door

de week ook behoorlijk wat gevist zal worden.

Rond 10.00 uur vertrekken we. We rijden op de gok niet via de weg waarover we gekomen zijn maar via de 2925. Dit pakt goed uit. Al is deze route niet veel korter dan de heenweg. In ons geval is het echter wel korter omdat de 106 waar we anders over zouden rijden voor een deel afgesloten is waardoor we op de heenweg iets van 6 mile (= 10 kilometer) moesten omrijden.

We zijn ruim een uur eerder vertrokken dan we verwacht hadden en Gabrielle ontdekt dat we min of meer langs Santa Anna National Wildlife Refuge komen. Laten we daar dan maar heengaan. Iets voor 11.30 uur zijn we in Santa Anna National Wildlife Refuge. We gaan eerst naar de Information waar we de gebruikelijke intree van \$3 per auto betalen. Verder kijken we er een video van 50 minuten over dieren in de Rio Grande Vallei, met name vogels, met hier en daar een stukje geschiedenis. Het tempo van de video is echter wat laag waardoor we halverwege weg gaan. Verder is er een tentoonstelling waar we onder andere foto's zien van twee zoutmeren / vlaktes in Texas.

Inmiddels is het buiten lekker warm, we schatten iets van 33° C. Toch maken we twee wandelingetjes van in het totaal zo'n 3 mile (= 5 kilometer). Onderweg zien we niet alleen vogels, we zien ook de Rio Grande en aan de overkant, in Mexico, een wasbeertje. Verder horen we nog veel meer vogels dan we er zien, het blijkt erg lastig om de vogels die we horen daadwerkelijk te vinden.

Om 15.30 uur zijn we weer bij de auto. We lunchen, eten een meloen, en bekijken wat we gaan doen. Jacob heeft wel zin om naar de zoutmeren te gaan kijken. Deze zijn echter een kleine 50 mile (= 80 kilometer) de verkeerde kant op. Verder hebben een krantenartikel gezien waarin staat dat Bentsen Rio Grande Valley State Park voor een deel dicht is in verband met onderhoud of iets dergelijks. We hebben in de planning zitten om daar vanavond te gaan kamperen, maar twijfelen nu of we daar überhaupt wel terecht kunnen.

Toch besluiten we naar de zoutmeren te gaan. Kunnen we lekker in de gekoelde auto zitten en hebben we ook geen last van de muggen die ons tijdens de wandelingen lastig vielen.

Via de 907, de 281 en de 186 rijden we naar La Sal Del Rey. We rijden lekker door en alleen dankzij oplettendheid van Gabrielle rijden we er niet voorbij. De weg die we vinden is een zandweg welke ons bij twee ingangen brengt. Bij beide ingangen staat echter een bord dat die ingang gesloten is. We rijden terug en proberen het informatiepunt dat op ons kaartje staat te vinden. Deze keer lukt het wel om het informatiepunt te vinden, het is echter geen huisje of iets dergelijks zoals we verwacht hadden, maar een informatiebord met wat A4'tjes erop.

We parkeren de auto en vertrekken richting het meer. Het is gelukkig een stukje afgekoeld. Het meer is iets van een kwartiertje lopen. Er is echter niet zoveel zien. En al helemaal geen zoutvlakte zoals op de foto's die we gezien hebben. We proeven even iets van het water en ja, dat is inderdaad behoorlijk zout. We lopen terug naar de auto en vertrekken richting de beoogde camping.

Rond 18.45 uur komen we aan bij Bensten Rio Grande Valley State Park. De ranger die we daar aantreffen weet niet of we er wel kunnen kamperen. Het grootste deel van de camping is gesloten. We moeten even wachten tot er een andere ranger is. Die zegt dat er een klein deel is waar we eventueel kunnen staan. Hij zegt ook dat wanneer we ergens anders gaan staan we mogelijk worden weggestuurd. Tot slot zegt hij dat wanneer we gecontroleerd worden we maar moeten zeggen dat ze al dicht waren.

We rijden een rondje en bekijken enkele plekken. Alle gebouwen met toiletten etc. blijken gewoon te functioneren. Verder willen we graag in de wind zitten in verband met de muggen. De plekken waar we eventueel zouden kunnen gaan staan zijn allemaal beschut onder de bomen. Dus gaan we maar op een plek staan waar we eigenlijk niet mogen staan en zoeken daarbij de meest open plek.

Het eerste wat we vervolgens doen is douchen en schone kleren aantrekken. Na drie campings zonder een fatsoenlijke douche is dat een waar feest, ook als de douchekop op schouder hoogte zit. Gabrielle is iets eerder terug bij de auto dan Jacob en krijgt vervolgens bezoek van een javelina. Het beest loopt min of meer onverstoort verder.

Verder blijkt het midden op de weg het hardst te waaien. Daar gaan we dus koken en eten. Deze keer maken we geen gebruik van de ruim aanwezige picknicktafels, maar van onze eigen zitmatjes. Door kleding met lange pijpen en mouwen te dragen en de rest flink in te smeren met anti-muggen spul kunnen we de muggen uit de buurt houden.

De tent zetten we vandaag maar half op. De delen van de buitentent die voor beide openingen horen zetten we niet vast, maar rollen we op zodat de wind maximaal door de tent kan waaien.

Na het eten drinken we nog een beker lauwe wijn waarna we rond 22.30 uur naar bed gaan.

Zondag 4 mei 2003

Hadden we gisteren last van auto's en boten, deze nacht werden we een aantal keren wakker van de wind. Aan de ene kant was dit erg prettig, hierdoor was het qua temperatuur een beetje uit te houden in de tent. De slaapzakken laten we al enkele nachten in de auto liggen. Aan de andere kant was het ook goed om in de tent te liggen want hij vertoonde zo nu en dan neigingen tot opstijgen. Al met al hebben we een behoorlijke nachtrust gehad als we om 7.50 uur opstaan.

Tijdens het badden vindt Gabrielle een teek bij haar navel. Enkele dagen geleden had Jacob er een in zijn nek. Toen we gisteren het park binnen kwamen kregen we een kaartje met wat informatie over teken. Het lijkt dus nuttig om onszelf eens goed op teken te controleren. We vinden er in het totaal 12. Komt de tekenrekker die we al vijf jaar meenemen op vakantie, maar nog nooit gebruikt hebben, toch nog van pas.

Na het ontbijt lopen we een rondje over de camping op zoek naar vogeltjes etc. Ook deze keer zien we verschillende vogels en een javelina. We hadden ook naar de Rio Grande kunnen lopen, een wandeling van 1,9 mile (= 3 kilometer). We doen dit niet, aan de ene kant vanwege de muggen en aan de andere kant omdat wij langs smalle paadjes over het algemeen minder vogels zien.

Rond 10.30 uur verlaten we het park, kosten \$10, en beginnen we aan onze missie voor deze dag, naar Del Rio rijden. Eerst rijden we naar Roma, dit is zonder meer het meest bevolkte gebied waar we door komen. In Roma drinken we bij een Jack in the Box een bakkie koffie. De koffie is slap maar drinkbaar.

Vanaf Roma volgen we de 83 en rijden we hoofdzakelijk door dor land met struiken waar volgens ons vleesvee gehouden wordt. Alleen iets boven Zapata zien we een stukje akkerbouw. Op een veld zijn een stuk of 80 mensen (Mexicanen ??) met de hand uien aan het rooien. Zij stoppen de uien in zakken waarna de zakken in een aparte werkgang via een soort lopende band in een kieper gelost worden.

Rond 13.00 komen we in de buurt van Laredo. Hier doen we boodschappen. Vervolgens rijden we een stukje over interstate 35. We rijden van de Mexicaanse grens af. Na 10 minuten rijden moeten we prompt stoppen in verband met een grenscontrole. Gelukkig doet niemand moeilijk en mogen we na het beantwoorden van enkele vragen doorrijden.

Vervolgens gaan we de interstate af om de 83 weer te volgen. Hier zit ook een grote Tourist Information voor mensen die Texas bezoeken. Daar stoppen we om te lunchen. We genieten onder andere de lekkere koele aardbeien en de yoghurtjes die we zojuist gekocht hebben. Uiteraard gaan we ook even langs het folderrek. Hierbij scoren we onder andere een nieuwe wegenkaart, onze oude

begint behoorlijk te scheuren.

Na de lunch rijden we weer verder. De wegen worden zo mogelijk nog rechter. De enige afwisseling die er is zijn de heuvels waar we op en af rijden. Verder moet de airco in de auto bijna op maximaal om het enigszins aangenaam te houden. Vanaf Carrizo Springs volgen we de 277 naar Del Rio.

De enige opwinding die we onderweg nog meemaken is het lijk van een hert of iets dergelijks dat langs de weg ligt. De weg zelf ziet behoorlijk rood van het opgedroogde bloed en zo te ruiken is het lijk niet echt vers meer. Wat ons ook opvalt is dat we redelijk wat auto's van de grenspolitie zien.

Rond 18.00 uur komen we aan op de camping, American Campground, onze eerste commerciële camping tijdens deze vakantie. We hebben in het totaal 340 mile (= 545 kilometer) gereden. Het was goed te doen, mede omdat we wel vrijwel overal enkelbaanswegen hadden, maar je daar gewoon 70 mile (= ruim 110 kilometer) per uur mag rijden. Alleen in en rond de diverse dorpjes moet je wat zachter rijden.

Op de camping hebben we de keuze uit een veldje voor \$10 of een hokje met een airco en twee bedden voor \$20. Dit hokje is nog goedkoper dan de eerste camping. Toch kiezen we voor het veldje.

Er zijn vrijwel geen muggen. De mevrouw die ons helpt kan zich niet herinneren wanneer het hier voor het laatst geregend heeft. En dat is ook aan de camping te zien, het is behoorlijk dor en droog. We zetten de tent weer voor de helft op maar gebruiken in tegenstelling tot gisteren vandaag wel haringen zodat de tent niet zo staat te klapperen.

Vervolgens kijken we wat rond op de camping, doen we de was en maken we gebruik van het aanwezige zwembad (ongeveer 5 x 10 meter). Vervolgens nemen we een douche waarna het alweer bijna donker is. Onder een afdakje cq berging waar ook twee picknicktafels staan gaan we koken. Hier blijken ook stopcontacten te zitten zodat we de batterijen van onze videocamera kunnen opladen. Er staat een flink windje maar het is zo warm dat Jacob de hele avond zonder T-shirt buiten zit.

Het is ruim 23.00 uur geweest als we naar bed gaan. Het valt ons op dat we deze vakantie veel later naar bed gaan de laatste paar vakanties. Normaal gaan we op de camping rond 22.00 uur naar bed en staan we rond 7.00 uur op. Deze vakantie blijkt het tot nu toe vaak 23.00 uur of later te zijn en staan we rond 8.00 uur op.

Maandag 5 mei 2003

Als we rond 8.00 uur wakker worden hebben we het helemaal niet warm. Zou het dan ook hier wel eens wat koeler zijn?

We doen vanochtend heerlijk rustig aan. Genieten van het koele weer, je kunt nog prima op een korte broek en een T-shirtje buiten zitten, de vogeltjes en de omgeving. Het valt ons hierbij op dat de weg waar we aan zitten nu bijna minder druk is dan gisteravond. Dat terwijl het vandaag maandag is en gisteren zondag was. Zou het soms een soort toeristen weg zijn?

Rond 11.45 uur verlaten we de camping richting Del Rio. We gaan eerst langs bij de Chamber of Commerce waar je volgens ons Handbook een folder met een wandeling kunt krijgen. Dat klopt, en inclusief enkele andere folders vertrekken we weer.

Vervolgens parkeren we iets buiten het centrum de auto en lopen we richting het centrum. In het centrum blijkt dat we onze auto daar ook prima hadden kunnen parkeren en dat het inmiddels meer

dan lekker warm is. We schatten dat het rond de 34° C is. Vervolgens lopen we een stuk van de route uit de folder en kijken ondertussen naar een tentje waar we wat kunnen drinken.

Tweede fout, dat soort zaken vind je in Texas zelden in het centrum dus pas na een uur vinden we iets. Hier eten en drinken we wat en bestuderen ons kaartje nog eens. En ja hoor, het is wel een wandelroute, maar dan alleen van punt 3 tot punt 10, voor de rest is het een auto-rij-route. We vonden het al wat ver lopen. Al moeten we wel toegeven dat wanneer het 10 graden koeler was het een prima wandeling zou zijn geweest.

Wat ons al eerder was opgevallen en ons tijdens deze wandeling weer opvalt, is dat de dorpen en steden hier langs de grens met Mexico er op het eerste gezicht niet veel anders uitzien dan elders in Texas. Wel spreken de mensen hier onder elkaar allemaal Spaans, maar vrijwel iedereen kan ook Engels. Wat wel bijzonder is, is dat je in dit gebied relatief veel katholieke kerken ziet. Verder staan er in Del Rio een aantal gebouwen van mergelsteen en dat hebben we nog niet eerder gezien in Texas.

Na onze lunch doen we het stukje dat als wandeling is aangegeven waarna we weer terug lopen naar onze auto. We rijden richting de bus die ons naar Mexico zal brengen. En geloof het of niet, daar waren we dus al langs gelopen. Als we bij het busstation aankomen zien we de bus net vertrekken, jammer, maar niet erg er vertrekt immers ieder half uur een bus.

Om 15.10 uur kopen we ons kaartje voor de bus. Uiteindelijk vertrekt deze om 16.00 uur. De busrit zelf duurt iets van 10 minuten inclusief het passeren van zowel de Amerikaanse als de Mexicaanse grens. In beide gevallen kan de bus gewoon doorrijden. De bus moet alleen even stoppen om tol te betalen voor de brug over de Rio Grande. Wat ons verder opvalt is het grote aantal mensen in de bus die gewone boodschappen meeneemt vanuit Amerika naar Mexico.

De bus stopt net over de grens midden in het centrum van Ciudad Acuña. Het is nog steeds erg heet en de schaduw opzoekend lopen we een paar blokken door de stad. Dat komen we op het plein waar het allemaal schijnt te gebeuren. Het is vandaag 5 mei en Cinco de Mayo is een belangrijke feestdag in Mexico in verband met een Franse aanval die afgeslagen is. Er staan allemaal standjes maar er gebeurt nog niet veel, het is veel te warm. Net als een groot aantal Mexicanen gaan we op een muurtje onder de bomen midden op het plein zitten. We kopen een colaatje, kijken veel om ons heen en lezen wat. Het plein heeft de sfeer van de siësta, er zitten allerlei mensen wat te praten of gewoon te zitten, er gebeurt eigenlijk heel weinig.

Na een uur krijgen we pijn in onze kont van het betonnen muurtje en rond 17.30 uur vinden we het wel weer verantwoord om wat rond te lopen. We kopen een ijsje, iets van ananassap met stukjes ananas met een stokje erin maar dan bevroren.

Het ziet er allemaal niet veel anders uit dan aan de andere kant van de grens. De verschillen zitten in de details. De huizen staan wat dichter op elkaar, de stoep is één in plaats van drie meter breed. Dit maakt dat er minder wind in de straten komt waardoor het geheel wat benauwder is. Verder zien we een enkel pand dat meer op een krot dan op een huis lijkt.

Om 18.45 uur zijn we weer bij de bushalte en om 19.00 uur nemen we de laatste bus terug, deze vertrekt trouwens precies op tijd.

De Mexicaanse grens is net als op de heenweg geen enkel probleem. De Amerikaanse grens is echter wat anders. We moeten de bus uit en een kantoortje in. Daar wordt ons paspoort gecontroleerd waarna we naar een apart zaaltje moeten. Daar geven we ons paspoort en het papiertje dat we gekregen hebben af. Vanaf dat moment is men ruim 20 minuten bezig om allerlei gegevens over te schrijven en in te typen. Na 10 minuten komt de mevrouw van de bus zeggen dat ze nog vijf minuten wacht. Wanneer wij buiten komen is ze dus net iets van 300 meter op weg. Het is niet zo warm meer dus beginnen we maar te lopen. Maar dan zien we de bus draaien en jawel hoor we worden alsnog opgepikt. Bij deze nogmaals bedankt !

Terug in Del Rio gaan we naar Brown Plaza een plein waar we vanmiddag ook al liepen en waar

men toen de voorbereidingen aan het treffen was voor de festiviteiten van vanavond. In Del Rio viert men namelijk van 3 tot en met 5 mei het Mexicaanse feest van Cinco de Mayo.

Het plein staat blauw van de rook van de barbecues. Er zijn met name eettentjes. In het midden van het plein zorgen enkele locale of regionale nachtegalen voor de muzikale ondersteuning of iets dat daar voor door moet gaan.

We lopen wat rond en kopen hier en daar wat eten zoals een kalkoenenpoot zo groot dat je er wel zijn drieën van kunt eten. Maar ja we doen er alles aan om ons aan te passen aan de locale gewoonten.

Ondertussen staan er enkele mensen in een microfoon te praten waarbij men helaas meer Spaans dan Engels praat. Er is iets met vier missen maar wat dat wordt ons even niet duidelijk. Verder wordt iedereen opgeroepen om naar de herdenkingsdienst te gaan die gehouden wordt voor een Amerikaanse piloot die in Afghanistan om het leven is gekomen. Hij vocht daar tenslotte ter bescherming van de vrijheid en de democratie van de USA.

Tijdens ons laatste rondje worden we aangesproken door een mannetje dat zegt van de organisatie te zijn. Hij is helemaal verguld met het feit dat hij zelfs gasten uit Nederland heeft. Hij heeft zelf in het Amerikaanse leger gezeten en als zodanig 13 jaar in Europa geweest en daarbij ook een keer in Nederland.

We lopen op ons gemak terug naar de auto. Op weg naar de camping blijkt de grote supermarkt nog open te zijn. Wij dus nog even boodschappen doen. Morgen vertrekken we namelijk naar Big Bend National Park en we hebben geen idee of we daar in de buurt wel eten en drinken kunnen kopen.

We zitten namelijk net buiten het seizoen en het eerste dorp van enig omvang is daar al gauw een uur rijden.

Rond 22.40 uur zijn we terug op de camping. We drinken nog even wat en gaan dan lekker slapen.

Dinsdag 6 mei 2003

Vanochtend doen we weer lekker rustig aan. We staan wel rond 8.00 uur op maar we drinken eerst nog een bakkie zelf gemaakte koffie voor we vertrekken. We rijden via de 90 richting Big Bend National Park. We zijn echter nog geen half uur onderweg of we rijden in een fuik van de grenspolitie. Dit betekent voor ons paspoorten laten zien en wij de auto uit en een hond de auto in. Naar een paar minuutjes mogen we weer verder. Maar niet voordat we de hondenharen van de voorstoelen hebben geveegd.

We rijden verder en rond 11.20 uur zijn we bij Seminole Canyon State Historical Park. Dit park staat in het teken van oude rotstekeningen die er gevonden zijn. We rijden er een beetje op de gok heen omdat er volgens de Lonely Planet alleen op woensdag tot en met zondag rondleidingen langs de tekeningen zijn, dit staat overigens ook in de informatie van het park zelf. Wanneer we echter bij de informatiebalie komen blijkt er deze ochtend om 10.00 uur ook een rondleiding te zijn geweest en om 15.00 uur is er nog een. Dit vinden wij echter te lang wachten dus betalen we de entree (\$2 per persoon) en storten we ons op de tentoonstelling.

Het is een eenvoudige maar leuke tentoonstelling. Deel 1 gaat over de indianen die er gewoond hebben, deel 2 gaat over de aanleg van de spoorlijn van San Antonio naar El Paso en verder, het laatste deel gaat over de ranches zoals die er aan het eind van de 19e eeuw in dit gebied voorkwamen.

Na de tentoonstelling doen we een kleine wandeling, iets van een half uur, rond het gebouw. Hierbij hebben we van een punt iets buiten de route zicht op een grot onder een overhangende rots waar een

deel van de tekeningen zijn. Met de verrekijker kunnen we net zien dat er iets moet zijn.

Om 12.45 uur beginnen we aan de reis naar Big Bend National Park. Het is nog iets van 200 mile rijden. Net als eergisteren mogen we vandaag 70 of zelfs 75 mile (= 120 km) per uur op een weg met twee banen (eentje voor heen en eentje voor terug). Verder zien we slechts vier dorpjes en zo nu en dan een andere auto. Oftewel het schiet beter op dan de snelweg in Nederland.

Onderweg is het landschap erg droog. Verder wordt het steeds heuvelachtiger en zien we enkele kleine dustbals.

Rond 16.30 uur zijn we bij de Tourist Information in het midden van het park. Hier kijken we wat rond en kopen we een boekje met wat wandeling. Een ranger vertelt ons dat varen op de Rio Grande waarschijnlijk moeilijk zal zijn in verband met de lage waterstand.

We vertrekken naar een van de vier campings in het park, Chisos Basin. De campings kosten \$10 per nacht, deze prijs is twee maanden geleden verhoogd net als de intree van het park waar wij \$15 voor een week voor betalen. Er zijn ook primitieve kampeerveldjes, maar dat zijn eigenlijk niet meer dan veldjes waar je een tent neer mag zetten, er is geen enkele voorziening, zelfs geen picknicktafel.

Onze plek heeft, net als vrijwel alle andere plekken op onze camping, een picknicktafel met een afdakje. De tafel is echter een eigen constructie die vastzit aan een muurtje en de betonnen vloer. Dit was geen probleem ware het niet dat om 17.00 uur de tafel midden in de zon staat en je er eigenlijk niet aan kunt zitten.

Gelukkig zitten er een paar spijkers in het dak en met behulp van de buitentent, twee haringen en een paar stenen zorgen we ervoor dat we wel in de schaduw kunnen zitten.

Deze keer hebben we echter ook iets nieuws, een opbergkastje. Of zeg eigenlijk maar rustig een zware metalen kast. Deze is bedoeld voor alles met een geurtje wat door een beer gegeten zou kunnen worden. De kasten zijn namelijk beer bestendig.

Pas na 18.00 uur vinden we het voldoende afgekoeld om wat te gaan doen. Volgens een A4'tje bij de Tourist Information was het gisteren 85 - 101 Fahrenheit (= 29 - 38° C).

Zo voor de eerste dag willen we een klein wandelingetje doen, Window View Trail (0,3 mile). Je zou hierbij een mooi uitzicht op de zonsondergang hebben. We hebben echter wat moeite met het vinden van het begin van het pad. We dachten dat dit vlak bij de camping was, maar het blijkt vlak bij de lodge, zo'n 0,5 mile verderop, te zijn.

De zonsondergang vinden we niet zo bijzonder, de wandeling van de camping naar de lodge is eigenlijk nog het leukst. Omdat we even moeten wachten voordat de zon onder is zijn we uiteindelijk om 21.00 uur terug bij de camping.

We koken, eten en gaan naar bed. Douchen is er vandaag niet bij want die zijn er niet. Deze avond nemen we de slaapzakken weer mee de tent in. We hebben de tent weer in de doorwaaistand staan, maar het koelt al aardig af. We zitten op 5.401 foot (= 1.646 meter) en wie weet wordt het iets kouder vannacht.

Woensdag 7 mei 2003

De wekker gaat om 7.00 uur. We willen vanochtend gaan wandelen en dat doen we liever als het nog niet zo warm is. We hebben vannacht wel gebruik gemaakt van de slaapzakken maar echt koel is het niet geworden.

Rond 8.30 uur vertrekken we voor The Window Trail. Het is ons niet helemaal duidelijk hoe lang dit pad is, de cijfers zijn niet helemaal consistent. Wij houden het op een uurtje heen en een uurtje terug. Heen is een paar honderd meter naar beneden, en terug mag je dan weer omhoog. Onderweg zien we met name mooie bergwanden en cactussen. Bij het keerpunt eten we een appeltje en komen we tot de conclusie dat het een heerlijk stil pad is, we hebben nog niemand gezien. Op de terugweg wordt dit iets anders. Dan komen we naast vier hertjes ook drie andere stellen tegen.

Om 10.45 uur zijn we weer op de camping. Daar drinken we een bakkie koffie, lezen we wat en schrijven we dit verslag. Nu kunnen we goed aan onze picknicktafel zitten omdat hij nu wel in de schaduw staat. Nadat we geluncht hebben vertrekken we rond 14.00 uur weer.

Eerst gaan we naar Study Butte / Terlingua. Twee aan elkaar gegroeide dorpjes, beide met iets meer dan 10 huizen. Deze dorpjes liggen in het westen net buiten het park. Vroeger was hier quicksilver mijnbouw en wij denken dat dit nog steeds aan het landschap is te zien is. Uit die tijd stamt de vlakbij gelegen spookstad.

Wij willen er iets met boten op de Rio Grande gaan reserveren. Wat blijkt echter, er is te weinig water. Wat je wel kunt doen is zelf een kano door de Rio Grande trekken of een jeepsafari. Dat zien wij geen van beiden zitten en we vertrekken weer richting het park.

Eerst drinken we nog een koude cola op een terrasje. Het is een heel bijzonder terrasje. Er staan diverse tafeltjes met drie of vier stoelen erbij maar we zien geen twee dezelfde stoelen. De betonnenvloer waar de stoelen op staan is verder ook alles behalve glad. Wat ons betreft straalt dit terrasje precies de juiste sfeer uit voor deze hoek van Texas, het is veel te warm om je druk te maken over van alles en nog wat.

Terug in het park pakken we Old Maverick Road (12,8 mile/ 20,6 kilometer), dit is een gravelweg. We maken wat foto's van woestijnbloemen en het uitzicht. Verder komen we niet alleen enkele auto's tegen maar ook twee bussen, even lekker stoffen.

Aan het eind van de weg is een wandeling (1,6 mile / 2,5 kilometer) met uitzicht op de Rio Grande en Santa Elena Canyon. We stappen uit voor de wandeling. Na een paar uur in de gekoelde auto vinden we het om 17.00 uur nog steeds erg warm buiten.

Als we bij de rivier aankomen is het duidelijk waarom kanoën niet mogelijk was, het lijkt meer een bergstroompje dan een rivier. We lopen verder en dat levert echt een geweldig gezicht op de canyon op. Weer een eindje verder maakt de rivier in de canyon een haakse bocht, weer een geweldig beeld. Dan te bedenken dat wanneer we hadden kunnen kanoën we 8,5 mile (15,5 kilometer) door deze canyon hadden kunnen varen. Hier staat dan wel tegen over dat het bij hoog water niet mogelijk is om deze wandeling te maken. Aan het begin van de wandeling moet je namelijk door de Terlingua lopen. Nu stond deze droog, maar dat is ook wel eens anders.

Na een uur zijn we weer bij de auto en vertrekken we over een asfaltweg richting de camping. Onderweg stoppen we nog enkele keren zoals bij Castolon. Dit was vroeger een dorpje. Er staan nog enkele panden waarvan de winkel nog steeds in gebruik is. Als wij aankomen is deze echter net dicht.

De tentoonstelling in een andere gebouwtje is nog wel open. Er hangen met name foto's uit de tijd dat het dorp een dorp was, de eerste helft van de 20e eeuw. Het is eigenlijk vrij bizar om te bedenken onder welke omstandigheden (temperaturen) die mensen toen min of meer in de woestijn geleefd moeten hebben en dat zonder koelkast etc.

Uiteindelijk zijn we tegen 20.00 uur weer op de camping. We koken vanavond aardappels met jus uit een zakje, wortels en worstjes uit blik, dat is namelijk ook bij deze temperaturen goed te houden in een auto.

Om iets over 22.00 uur gaan we slapen, we willen morgen vroeg op.

Donderdag 8 mei 2003

Tja, we wilden afgelopen nacht goed slapen in verband met de wandeling die voor vandaag op het programma staat. We gingen gisteren daarom extra vroeg naar bed. De onrust begon al vrij snel toen vier javelina's onze tent omsingelden. Gelukkig duurde dit niet zo lang. Wat langer duurde was het harde waaien van de wind en daarmee het klapperen van de tent die we vanwege de hitte op de doorwaaistand hadden staan. Al met al was het geen beste nacht.

Om 6.00 uur gaat de wekker. Het blijkt nog donker te zijn. We zetten de wekker een half uur later en slapen nog even verder. Om 6.30 uur begint het net licht te worden en staan we op. We ontbijten en pakken onze spullen, met name veel water, het advies is één gallon (= 3,8 liter) per persoon per dag. Rond 7.30 uur zitten we in de auto en vijf minuten later zijn we op weg.

We lopen vandaag naar de South Rim, op de heenweg via de Pinnacles Trail en op de terugweg via de Laguna Meadow Trail. Een totale lengte van 13 mile (= 21 kilometer) waarbij we het hoogste verschil schatten op iets minder dan 1.500 foot (= 450 meter). De meeste mensen schijnen de route de andere kant om te lopen, maar wij lopen het steilste stuk liever omhoog dan naar beneden.

Het eerste stuk, 3,5 mile (= 5,6 kilometer), gaat behoorlijk omhoog. Wanneer we na twee uur bij de afslag naar het hoogste punt van de Big Bend zijn, hebben we het meeste klimmen wel gehad. Wij vinden het op dat moment reeds een mooi pad.

Dan komen we op een punt met een geweldig uitzicht, de South Rim denken wij. We maken wat foto's en een paar shots met de videocamera, we eten en drinken wat en zijn heel tevreden. Het enige minpunt is dat de punten die we zouden moeten kunnen zien niet of bijna niet te zien zijn. Als we een poosje later verder lopen komen we bij nog een geweldig uitzichtspunt. Weer foto's etc. maken. We zien echter al wel dat er nog minimaal één uitzichtpunt komt. Voordat we daar echter zijn komen we langs een bordje dat ons vertelt dat dit laatste punt de echte South Rim is. Daar gaan we natuurlijk ook nog even heen en eerlijk is eerlijk het uitzicht is daar echt het mooist. Je kunt er het best om je heen kijken en je kunt er verder kijken. Hier zie je ook de punten die wij op de vorige plaatsen waar we stopten niet konden zien.

Ook op de terugweg hebben we nog een paar mooie uitzichten. Langs dit pad zie je ook weer de vele verschillende gesteenten waaruit het park bestaat. Keiharde rotsen met rode en zwarte kleuren, poreuze witte stenen en een soort zwart zand, wij vermoeden iets van vulkaan as of iets dergelijks.

Om 15.30 uur zijn we weer bij de auto. We hebben er precies de acht uur over gedaan die de ranger bij de Tourist Information gisteren aangaf.

Onderweg zijn we enkele mensen tegengekomen. Vermeldenswaardig is met name een enorme groep scholieren die wij aan het begin van onze afdaling tegenkwamen. Dit was om iets over 12.00 uur en zij moesten in de hitte omhoog lopen. De meesten zagen er niet zo fris uit.

Van het water dat we hebben meegenomen hebben we nog behoorlijk wat over. Toch hebben we per persoon zo'n twee liter water gedronken.

We hebben de auto bij de lodge staan en daar is een winkeltje met stoelen ervoor en die staan ook nog in de schaduw. We kopen eerst een fles sinasappelsap en drinken die op ons gemak leeg. Vervolgens kopen we twee ijsjes. Als we die op hebben gaan we naar de camping. Daar brengen we de rest van de dag in de schaduw door waarbij we wat lezen, kijken wat we de komende dagen gaan doen etc.

Vrijdag 9 mei 2003

Deze nacht slapen we vrijwel perfect. We zijn gisteren lekker op tijd naar bed gegaan, het was iets van 22.00 uur schat ik, en vanochtend is het 8.00 uur geweest als we wakker worden. Toch had ook deze nacht een minpuntje, halverwege de nacht ging onze buurvrouw weg en zij moest daarvoor uitgebreid van alles en nog wat inpakken, had dat gisterenavond gedaan in plaats van om 21.00 uur naar bed te gaan. Maar nadat we de oordoppen uit de auto hebben gehaald en ingedaan slapen we weer lekker verder.

Vandaag staat de laatste hoek van het park op het programma waar we nog niet geweest zijn, Rio Grande Village. Er zijn enkele kleinere wandelingen en daar gaan we voor. Het is tevens het warmste deel van het park, gisteren was het er 110 Fahrenheit (= 43 °C).

Rond 10.00 uur vertrekken we en rond 11.00 uur vertrekken we voor onze eerste wandeling van deze dag, Hot Springs Canyon Trail. We hebben nog wel even getwijfeld want in de beschrijving staat dat er langs het pad geen schaduw is, en bij deze temperaturen kan dat wel een probleem zijn. Maar ja, het is een pad van 3 mile (= 4,8 kilometer) en dat moeten we heen en weer lopen. We denken dat dit moet lukken.

De wandeling is wat meer heuvel op heuvel af dan we gedacht hadden. Het waait verder een beetje waardoor het redelijk te doen is.

Het pad loopt wat ons betreft door een echte woestijn. Het bijzondere is dat we ook uitzicht hebben op het beekje dat de Rio Grande heet en waarlangs ineens allerlei groene bomen staan. Je ziet dan ineens een groene slinger door het dorre droge landschap.

Na ruim een uur hebben we het echter wel gezien en draaien we om. Na een paar honderd meter stoppen we even om een beetje in de schaduw van een rots te kunnen zitten. Het is het enige streepje schaduw dat we langs de route hebben gezien. Na een kleine 2,5 uur zijn we terug op de parkeerplaats waar de auto staat. Van de vier liter water die we bij ons hadden is ruim drie liter op. Misschien is het maar goed dat we niet helemaal naar het eind gelopen zijn.

In Rio Grande Village is verder niets te beleven. Het is eigenlijk gewoon een camping met een winkel. Je kunt er echter wel douchen en wassen en dat kan op onze camping niet. Verder is de winkel hier iets uitgebreider gesorteerd dan die bij ons in The Basin. Zo heeft de winkel hier wel wat vers fruit, appels en sinaasappels, en iets van verse groente, uien, sla en aardappels. Echter in geen van beide winkels kan je een fles van twee of drie liter met cola of iets dergelijks kopen. Ze komen niet verder dan liter flesjes Gatorade.

Na de wandeling blijven we lekker een poosje zitten aan een picknicktafel onder een grote boom waar we ook lunchen. Hierbij krijgen we gezelschap van onder andere een stuk of zes turkey vultures (gieren), enkele roadrunners en nog een aantal vogels. Met name de roadrunners zijn grappig om te zien. Ze hollen van boom naar boom om vervolgens in de schaduw te bekijken wat ze dan weer gaan doen.

Om 15.30 uur hebben we het eigenlijk wel bekeken, maar vinden we het nog te warm om wat te gaan doen. We besluiten om nog een uur te wachten. Ondertussen lezen we wat en gaat Jacob nogmaals op vogeltjes jacht.

Om 16.30 uur komen we langzaam weer in actie. Eerst naar de winkel want daar is een wc waar we graag even gebruik van willen maken. Daar zit ook een groepje van ongeveer 10 studenten die zowel zichzelf als hun kleren aan het wassen zijn.

Wij vertrekken naar een ander deel van de camping. Daar begint de Rio Grande Village Nature Trail. Jacob wandelt dit pad alleen. Gabrielle heeft te veel last van de hitte en leest wat aan een picknicktafel tussen de struiken. Het pad loopt via een zijpad naar de Rio Grande, verder is er een

rondje dat naar een uitzichtspunt gaat. Ondanks de geringe lengte (1 mile / 1,6 kilometer) vindt Jacob het een mooi pad. Wanneer hij terug is gaan we naar de Boquillas Canyon Overlook. Dit is het laatste stukje asfalt in het park dat we nog niet gezien hebben. We komen weer uit bij de Rio Grande. Het uitzicht is wederom schitterend. Aan de overkant zien we het Mexicaanse dorpje Boquillas liggen. Er loopt ook een weg naartoe maar die is afgesloten. Wij vermoeden dat dit te maken heeft met de aanslag van 11 september 2001. Alles wijst erop dat het voor die tijd heel normaal was om even de Rio Grande over te steken en weer terug te gaan. Nu zie je overal informatie hangen dat dit strikt verboden is.

Wanneer we het hier ook bekeken hebben gaan we naar de Hot Springs die we vanochtend niet bereikt hebben. Dit betekent eerst een paar kilometer rijden over een gravel weg. Deze weg wordt op een gegeven moment zo smal dat de rijbanen gescheiden worden, de ene langs de ene kant van het ravijntje en de andere langs de andere kant. Vervolgens moeten we nog een paar honderd meter lopen om bij de warm water bron te komen. Het water is eigenlijk te heet. Toch is het wel lekker om even in het water te zitten dus trekken we onze zwemspullen aan. Dan blijkt echter dat Jacob wel zijn handdoek maar niet zijn zwembroek uit de auto heeft gehaald. Tja dan zit er maar een ding op .

. . .

Omdat we de bron wel erg warm vinden zitten we binnen enkele minuten in de Rio Grande die strak langs de bron stroomt. Het water is heerlijk van temperatuur en we maken van de gelegenheid gebruik om ons te wassen. Nadat Jacob wat kleine zwarte beestje over zijn voeten ziet lopen vindt hij het wel genoeg. Hij heeft genoeg verhalen gelezen over enge ziekten als gevolg van kleine beestjes in het water om er nu uit te willen. Terwijl Gabrielle zich afdroogt kan Jacob het niet laten en steekt hij toch even de Rio Grande over om zo in Mexico te komen.

Als hij terug is en goed en wel zijn broek aan heeft horen we stemmen. Daar komt een ander stel aan. Wij dachten het is zo laat er komt toch niemand meer, fout dus. Het blijken Amerikanen uit de buurt (Alpine en San Antonio) te zijn. We praten wat waarna wij hen alleen laten.

Uiteindelijk zijn we tegen 21.00 uur weer op de camping. Net te laat voor de zonsondergang.

Gabrielle heeft nog steeds een beetje last van de hitte en is behoorlijk moe. Zodra we het eten op hebben gaat ze naar bed. Jacob kijkt onder het genot van een bekertje wijn, we hebben geen glazen bij ons, nog wat naar de sterren en nadat hij alles heeft opgeruimd gaat hij ook naar bed.

Zaterdag 10 mei 2003

Gabrielle heeft goed geslapen en als we om iets over 7.30 uur opstaan is ze weer helemaal de oude. We breken de tent af, ontbijten, maken onze rugzakken klaar en vertrekken. Onze eerste halte voor vandaag is de Lost Mine Trail (4,8 mile / 7,7 kilometer). Het is een leuke wandeling naar een eindpunt, dus heen en weer. Het pad gaat geleidelijk omhoog (1.250 feet / 375 meter) al is met name het laatste stuk hier en daar wat steiler. Helemaal boven genieten we uitgebreid van het uitzicht. Nadat we onze boterhammen hebben opgegeten gaan we weer terug. Op de terugweg komen we redelijk wat mensen tegen. We hebben de indruk dat dit een van de drukkere paden van het park is.

Rond 12.30 uur zijn we weer terug bij de auto. We hebben in het totaal drie uur over de wandeling gedaan. We rijden verder richting de uitgang van het park. We stoppen voor de laatste keer bij de Tourist Information bij Panther Junction midden in het park. We gaan er naar de wc, lopen er ons kortste pad leertijden, Panther Path, (50 yard / 45 meter) en tanken wat vers water voor onderweg. Ook kopen we nog een boek met wat foto's en informatie over het park.

Tegen 13.00 uur vertrekken we weer. In Study Butte, net buiten het park, stoppen we om benzine te tanken. Het blijkt dat de benzinepomp hier, wat ons betreft, de meest uitgebreide winkel van het park heeft. Je kunt er zelf verse champignons en broccoli kopen. Na deze korte stop rijden we verder.

We lunchen op de voor ons koelste plaats, tijdens het rijden in de auto met de airco aan.

Na Study Butte pakken we de weg naar Presidio. Deze weg loopt min of meer langs de Rio Grande en door Big Bend Ranch State Park. De weg loopt iets van 40 mile door dit park. Wanneer je er alleen maar door rijdt hoeft je geen entree te betalen. Dat wisten we niet en horen we pas nadat we netjes gestopt zijn bij het kantoortje van het park, daar hebben ze trouwens mooie boeken over vogeltjes.

De weg door Big Bend Ranch State Park is een verhaal apart. Je mag er 50 mile (= 80 kilometer) per uur. De weg is echter zo bochtig dat wij meestal langzamer rijden. Verder gaat de weg nogal heuveltje op, heuveltje af. Bij het aanleggen van deze weg heeft men de toppen en de dalen niet echt afgevlakt / gedempt. Een enkele keer worden we bijna gelanceerd om vervolgens in het dal tussen twee heuvels bijna onze voorspoiler te verliezen.

We hebben regelmatig het gevoel dat we in een achtbaan zitten, zo erg dat Gabrielle er bijna misselijk van wordt. Ondanks of juist dankzij deze weg is het uitzicht geweldig, mooie bergen, dorre landschappen heerlijk.

Ook komen we nog door een enkel dorpje waarvan wij denken, blij dat wij er niet wonen. Het moet er erg warm zijn en wij vragen ons af waar die mensen van moeten leven. Het ziet er over het algemeen erg arm uit.

Na 2,5 uur rijden zijn we dan in Presidio. Volgens de Lonely Planet is het de warmste stad van Texas. Voor ons is het niet meer dan een stadje waar we door komen. Er staan veel kleine huisjes waarbij het geheel een relatief arme indruk maakt.

Als we in Presidio aankomen hebben we 91 mile (= 146 kilometer) gereden. Hier hebben we 2,5 uur over gedaan. Vervolgens rijden we door naar Fort Davis, 81 mile (= 130 kilometer). Over dit laatste stuk doen we iets van 1,5 uur.

Onderweg naar Fort Davis zien we hetzelfde dorre landschap met hier en daar wat bergen. Verder stoppen we even in Marfa voor een fotootje van het gerechtsgebouw en om even te overleggen wat we precies gaan doen. Verder zien we tussen Marfa en Fort Davis twee enorme kassen staan. Wij vragen ons een beetje af wat die hier moeten.

In Fort Davis doen we eerst boodschappen. Deze keer niet bij een mooie moderne winkel maar bij de lokale super. Het meeste is er wel, maar wat wij zoeken weer net niet. Verder hebben we na anderhalve week prut eten dat ook wel een beetje gehad. Dus vanavond nemen we het er van, we gaan uiteten.

Fort Davis is volgens ons Handbook met een hoogte van 5.050 feet (= 1.535 meter) het hoogst gelegen dorp van Texas.

Na de boodschappen vertrekken we naar de camping van Davis Mountains State Park, kosten \$9 voor de camping en 2 * \$2 voor het park. Daar zetten we de tent op waarna we om iets over 18.00 uur weer terug rijden naar Fort Davis om te eten.

Het restaurant waar we heen willen blijkt echter dicht te zijn. Aan de overkant van de straat kan je echter ook eten dus gaan we daar heen. Bij Hotel Limpia Dining Room kan je leuk eten. De bediening is vriendelijk en de sfeer is lekker ontspannen.

Op de voorkant van de menukaart staat trots vermeld dat de tomaten die men gebruikt van de plaatselijke boerderij komen en op substraat zijn geteeld. Noemde de Duitsers dat niet "Die wasserbombe aus Holland"? We vragen de serveerster even en die geeft aan dat ze inderdaad uit de kassen komen die wij gezien hebben. En wat blijkt, het zijn kassen gebouwd door Hollanders.

Na het eten drinken we nog een bakkie koffie in de bar van het hotel. Volgens ons handboek is dit de enige bar in de county.

Rond 21.00 uur zijn we weer terug op de camping. We vinden het wel een beetje fris en besluiten onze truien aan te trekken, waar waren die dingen ook al weer?

We hadden vanavond nog sterren kunnen gaan kijken bij McDonald Observatory maar daar hebben we even geen zin in. We gaan liever op ons gemak op de camping zitten.

Rustig gezeten aan onze picknicktafel zien we deze avond nog een stuk of zes javelina's langskomen en iets van een kat. Ondertussen bekijken we wat de komende week nog kunnen en willen doen. Hierbij sneuvelen onder andere El Paso en Guadalupe Mountains National Park, het is allemaal toch wel erg ver rijden. Tegen 23.30 uur kruipen we in de tent waarbij we meteen onder onze slaapzakken gaan liggen.

Zondag 11 mei 2003

We worden rond 8.30 uur wakker, het was zonder meer de koudste nacht van deze vakantie tot nu toe. Tijdens het ontbijt hebben we zelfs een trui aan. Het moet niet gekker worden anders gaan we weer terug naar de woestijn.

Op het programma voor vandaag staan een bezoek aan een fort, mogelijk een wandeling en wat zwemmen, maar dan moet het wel warmer worden.

Voordat we de camping / Davis Mountains State Park verlaten doen we eerst nog even de Skyline Drive. Dit betekent met de auto een stukje berg op rijden naar een perfect uitzichtspunt. Dit uitzichtspunt is tevens het hoogtepunt van de wandeling die we in gedachte hadden, dat hoeft dus ook niet meer. Op de weg terug gaan we nog even aan bij het kantoortje van het park. Wie weet zijn er nog andere wandelingen. Die zijn er wel, maar spreken ons niet aan.

Wel kopen we een boek met (alle ??) vogels in Noord-Amerika. Nu kunnen we thuis de namen opzoeken van alle vogels die we inmiddels op foto of video hebben.

We vertrekken naar Fort Davis National Historic Site, het fort waarna dit dorpje is vernoemd. De entree is \$3 per persoon voor een week, leuk maar wij hebben het na twee uur wel gezien. Eigenlijk valt het een beetje tegen. Er is een video van een kwartiertje over de actieve periode van het fort. Het is met name gebruikt ter beveiliging van de route van San Antonio naar El Paso oftewel in de strijd tegen de Indianen. Verder heeft hier rond 1880 de eerste zwarte officier gediend, maar die was binnen twee jaar oneervol ontslagen. Iets wat president Clinton zo'n 120 jaar later alsnog heeft gecorrigeerd.

We lopen vervolgens wat rond over de tentoonstelling en het terrein waarna we rond 13.30 uur vertrekken.

Onderweg stoppen we bij een picknickplek om op ons gemak te eten. Tegen 15.30 uur zijn we bij Balmorhea State Park waar we willen kamperen en zwemmen. We hebben echter nog geen boodschappen gedaan en rijden verder om te zien of er ergens een winkel is. En jawel in de wereldstad Balmorhea (765 inwoners) is een winkel. We kopen wat blikken aangevuld met een ui en denken zo wel weer een prutje te hebben voor bij de rijst die vanavond op het menu staat.

Met de boodschappen gaan we terug naar Balmorhea State Park. We boeken een plekje, \$9 voor de camping en 2 * \$3 voor het park / het zwembad, en gaan naar het zwembad. Dit is een van de grootste door een natuurlijke bron gevulde zwembaden van de Verenigde Staten. De helft van het bad is meer dan 4 meter diep en er zijn zelfs twee duikplanken.

Wij vinden het bad helemaal niet zo groot, hooguit twee 50 meter baden bij elkaar. Verder vindt Gabrielle het te koud om te zwemmen dus die stort zich op haar boek. Jacob gaat wel een poosje zwemmen. Het is duidelijk ander water dan in een standaard zwembad, er zit geen chloor in waardoor er hier en daar wat algen groeien. Er komt overigens zoveel water uit de bron dat het gehele bad meerdere keren per dag wordt verversd. De uitstroom uit het zwembad wordt gebruikt voor het in stand houden van een moerasje en het bevoeien van akkers.

Tegen 17.30 uur is het zover afgekoeld dat we ons plekje op de camping gaan opzoeken. Het koelt deze avond zelfs zover af dat we onze truien aantrekken. Verder komen er steeds meer wolken boven ons te hangen. Tja wat nu als het gaat regenen, onze tent is nog steeds lek. Gelukkig is er naast de picknicktafel nog plek onder het afdakje. Dus als we rond 21.00 uur eindelijk de tent opzetten, plaatsen we hem netjes onder het afdak.

Maandag 12 mei 2003

Als Jacob wakker wordt is het licht. Er is in de tent echter geen horloge of iets dergelijks dus staat hij maar op. Het is 7.15 uur, lekker op tijd dus. Het heeft vannacht niet geregend. Wanneer Jacob terugkomt van een rondje over de camping komt Gabrielle net uit de tent. Ze heeft de slaapzakken en de matjes al ingepakt. We breken samen de tent af, ontbijten en tegen 8.45 uur verlaten we de camping op weg naar Midland.

We rijden richting Interstate 10 die we opgaan en vervolgens weer verlaten om via de 17 naar Interstate 20 te rijden. Onderweg tanken we en drinken we een bakkie koffie. Hoe dichterbij we Interstate 10 naderen hoe vlakker het landschap wordt. Zodra we Interstate 10 verlaten is het landschap net zo vlak als in de Nederlandse polders. In het gebied waar wij doorrijden staan geen of weinig bomen dus kan je erg ver kijken. Hier en daar staat een huisje waarbij de meeste een verlaten indruk maken. Dit samen met het droge onbewerkte land maakt dat een nogal desolate indruk van het gebied krijgen. Hoe dichterbij we vervolgens bij Midland komen, hoe meer struiken en Ja-knikkers er op het land verschijnen. Hierbij valt op dat er meer Ja-knikkers zijn die niet knikken dan die wel knikken.

Om iets over 11.00 uur zijn we bij The Petroleum Museum, te Midland. In Midland is men er trouwens bijzonder trots op dat president George W. Bush hier gewoond heeft. Wij dachten dat dit een vrij groot museum zou zijn en wij daar ook wel zouden kunnen lunchen etc. Nu dat is niet zo. Je kunt er zelfs geen kopje koffie kopen.

Het is een beetje een typisch museum (kosten \$5 per persoon). Er zijn drie vleugels waarvan er één net verbouwd wordt. Daar komt een tentoonstelling over een motor van een formule 1 auto of iets dergelijks die in Midland gebouwd is. Ook is een Hall of Fame waarin foto's hangen van mannen en één vrouw die belangrijk zijn geweest voor de olie-industrie in Texas. En ja hoor, daar hangt George Bush sr ook tussen.

Waar gaat dit museum nu over. Nou met name over hoe men naar olie zocht, hoe men naar olie boorde en hoe men olie oppompte. Ja inderdaad met name in de verleden tijd. Hoe deed men het vroeger met hier en daar een klein snuffje over nu. De opzet van het museum is erg leuk. Veel oude spullen en knoppen waarop je kunt drukken waarna er een video of een bandje gestart wordt.

De video in de grote zaal vinden wij erg Amerikaans. Er wordt gesproken over de oliecrises. Ja en als land moet je er wel voor zorgen dat je niet afhankelijk bent van olie uit landen waar je niet echt vrienden mee bent. Tja en dat is best lastig voor een land dat 25% van het totale olieconsumptie voor zijn rekening neemt terwijl het maar over 4% van de aanwezige olie beschikt.

Wat ons een beetje tegenvalt is dat er helemaal nergens wordt gesproken over de gevolgen voor het

milieu en de eindigheid van de olievoorraden op aarde. Maar ja, dat heeft misschien te maken met de sponsors van het museum, allerlei oliemaatschappijen.

Na twee uur staan we weer buiten. Ons volgende doel is San Angelo. Eerst stoppen we echter bij een Subway, een soort broodjeszaak bij een benzinepomp, om daar een heerlijk broodje te eten. Vervolgens rijden we via de 158, de 87 en de 2288 naar San Angelo. Onderweg hebben we enkele malen een zeer klein regenbuitje. Bij San Angelo State Park nemen we op de gok de noord ingang, er is ook een zuid ingang.

Deze keer zit er geen ranger in het wachthuisje, maar een campinghost (een vrijwilliger). Zij schrijft de benodigde gegevens op en wij mogen naar binnen (kosten \$6 voor de camping en 2 * \$2 entree). Ze heeft echter vrijwel geen informatie over wandelpaden terwijl in de Lonely Planet staat dat er minstens 40 mile aan paden moet zijn.

Wij gaan naar ons plekje, dat is deze keer nog wel even zoeken maar we weten hem te vinden. Hierna vertrekken we weer om te kijken of we elders in het park wat kunnen wandelen. Hiervoor rijden we naar de zuid ingang, deze is 8 mile (13 kilometer) verderop.

Bij het wachthokje daar zit ook een vrijwilligster maar deze heeft wel iets van een kaart. Hiermee gaan we op stap. We rijden eerst maar naar het uitzichtspunt. Onderweg bedenken we dat we wellicht beter eerst boodschappen kunnen doen, dus na een kort bezoek aan het uitzichtspunt, best de moeite waard overigens, vertrekken we weer. Ondertussen proberen we wat wandelpaden te vinden en dat valt nog niet mee.

Tegen 18.30 uur zijn we met boodschappen en al bij onze kampeerplaats. Op een display in de stad hebben we gezien dat het 23° C is. Vandaar dat wij het vandaag een beetje fris vonden. Een paar dagen geleden was het nog 15° C warmer.

Met onze nieuwe kaart gaan we een eindje wandelen. De kaart vinden we niet zo duidelijk dus lopen we een beetje op de gok. Dit gaat goed en na een heel aardige wandeling zijn we om iets over 20.00 uur weer terug bij de auto.

Vervolgens zetten we de tent op en gaan we koken. Ook deze avond zien we weer erg veel wolken, maar we kunnen de bijna volle maan er nog vaag doorheen zien. Laten we hopen dat we het droog houden.

Dinsdag 13 mei 2003

Zoals altijd geldt ook voor ons, een mens lijdt het meest van hetgeen hij vreest. Ook vannacht was het gewoon droog. We staan rond 7.45 uur op en rond 9.30 uur verlaten we de camping.

Gisteren hebben we het uitgebreid gehad over wat we vanochtend zouden gaan doen, optie 1 wandelen in het state park, optie 2 het plaatselijke fort (Fort Concho National Historic Landmark) bezoeken (volgens de Lonely Planet het mooiste grensfort van Texas), optie 3 San Angelo bekijken en optie 4 tekeningen van Indianen bekijken in Paint Rock.

Het wordt een bezoek aan Concho Avenue Historic District, het historisch centrum van San Angel. Wie weet is er wat te zien en kan je er koffie drinken. En warempel het is leuk. Er staan een aantal mooie gebouwen. We lopen een paar blokjes en het bevalt ons goed. Er is zelfs een toko waar je koffie kunt drinken, maar die gaat helaas pas om 11.00 uur open en wij hebben geen zin op bijna een uur te wachten.

Tijdens de wandeling zien we ook enkele heel bijzondere winkels. In de laatste winkel kan je zelfs een bakkie koffie kopen tenminste als de meisjes het apparaat aan de gang krijgen. Dus toch maar een cola uit een ouderwets flesje. Verder is het een heel bijzondere winkel. Maar wat ze nu precies

verkopen is ons niet duidelijk geworden. Het lijkt ons een winkel waar je naar toe gaat als je op zoek bent naar een cadeautje en totaal niet weet wat je moet kopen.

Enfin rond 10.45 uur stappen we weer in de auto. Na anderhalf uur rijden, en even tanken, komen we aan bij Caverns of Sonora. Ja we gaan weer eens grotten bekijken. Onze rondleiding begint tegen 13.00 uur dus hebben we mooi even de tijd om te lunchen.

De rondleiding, kosten 2 * \$20 en duurt ruim anderhalf uur. We hebben bijna een privé rondleiding er is alleen één ander stel inclusief een kind. Ondanks dat we inmiddels toch wel enkele druipstenen gezien hebben zijn deze grotten heel bijzonder. Niet vanwege de kleuren, maar vanwege de vormen. Er zijn hier druipstenen die horizontaal en in allerlei andere richtingen dan recht omhoog of recht naar beneden groeien. De omgeving heeft dan eigenlijk ook meer weg van een koraalrif dan van druipsteengrotten. Wij vinden het erg mooi.

Als we uit de grotten komen overleggen we even wat ons einddoel voor vandaag wordt. We gaan naar Kerrville-Schreiner State Park. We nemen de kortste weg, via Interstate 10. Als we in Kerrville aankomen doen we eerst even boodschappen.

Tegen 17.30 uur arriveren we op het State Park. Er is niemand bij het wachthuisje en ook geen zelfregistratieformulier. Gelukkig is er nog net één formuliertje met een plattegrond van de camping / het park.

We besluiten eerst naar het deel aan de andere kant van de weg te gaan om daar wat te wandelen. We zetten aan het hand van het kaartje zelf een wandeling uit bestaande uit delen van een stuk of vijf andere routes. In het totaal lopen we iets van een uurtje. Het gaat met name door een bos wat ons een beetje doet denken aan een Hollands dennenbos, maar dat is het niet. Het is best een aardige wandelingetje.

Terug bij de auto steken we weg weer over en zoeken we een kampeerplek uit. We bekijken een beetje wat we morgen en overmorgen gaan doen. Hierbij valt het waterpark Schlitterbahn af want dat is in mei alleen in de weekenden open.

Vervolgens koken we, vandaag geen macaroni of rijst maar groenten uit de diepvries, inclusief een sausje, aardappelen en vijf karbonaden. Tja we hadden ook een pakje met twee kunnen kopen maar die waren zo dik dat ze samen ruim zwaarder waren dan de vijf superdun gesneden karbonaden die we nu hebben.

Het is inmiddels bijna volle maan en dat is wel lekker. Rond 21.00 uur is het donker en met een volle maan kan je dan nog gewoon zonder zaklamp over de niet verlichte camping lopen.

Woensdag 14 mei 2003

Deze ochtend vertrekken we rond 9.15 uur. Maar niet voordat we de entree hebben betaald, \$9 voor de camping + 2 * \$3 voor de entree.

Alsof we nog niet genoeg in de auto hebben gezeten gaan we vandaag een toeristisch rondje rijden door het deel van Texas dat Hill Country genoemd wordt.

Als we van de camping af komen slaat Jacob zonder verder te kijken links af. Na een kwartier komen we er achter dat dit de weg is die we op de terugweg zouden rijden. Maar dat geeft niet, we rijden het rondje nu gewoon andersom.

We rijden via de 173 naar Bandera. Dit dorpje vindt zichzelf de cowboystad van Texas. We hebben het bekeken en het zou best kunnen. Voordat we aan onze wandeling beginnen drinken we een bakkie koffie. Dat kan hier zowaar midden in het dorp.

In eerste instantie wil Jacob naar de zesde straat lopen, maar wanneer we na vijf minuten de elfde passeren besluiten we dat deel maar vanuit de auto te bekijken. We zien wat leuke huizen en ja, het is waar, in Hill Country zie je redelijk wat huizen die gebouwd zijn van mergelstenen. Verder bekijken we wat winkels maar het is vooral kijken en niet kopen.

Tegen 11.00 uur verlaten we Bandera weer. We rijden via de 16 terug naar Kerrville waar we de 27 pakken naar Comfort. Van alle wegen die we vandaag zien is de 16 het aardigst. Deze slingert net iets meer en gaat net iets meer op en neer dan de andere wegen. Verder is het de rustigste weg en zijn de heuvels er het mooist. Na een week van dor en droog land valt het ons op dat er hier en daar mooie groene weiden liggen. In zijn algemeenheid vinden we het een mooi groen heuvellandschap.

Comfort staat bekend als een oud Duits dorpje. Het is aardig om te zien. De bijzonderheid van dit dorp is het monument, Treue der Union Monument, voor ongeveer 40 mensen uit deze omgeving die tijdens de burgeroorlog door de Zuidelijken min of meer zijn vermoord omdat ze de Noordelijken steunden. Het monument is één van de zes plaatsen in de Verenigde Staten waar het toegestaan is om de vlag continue halfstok te laten hangen. Na een kort bezoek aan dit monument vertrekken we weer.

Via de 87 rijden we naar Fredericksburg. Dit stadje is net als Comfort gesticht door Duitsers en hier doet men z'n best om dit te promoten. We gaan eerst naar de Tourist Information waar we een kaart met The Historic District vinden.

Als echte Amerikanen rijden we vervolgens een rondje. En het moet gezegd worden het is best een aardig stadje. Relatief veel huizen van mergel en zelf twee vakwerkhuisen. Het enige wat ontbreekt zijn de bloembakken met fuchsia's en geraniums.

Vervolgens lunchen in een van de restaurants dat zich als Duits wil voordoen. Oké, ze verkopen bratworst, sauerkraut, quich en Duits bier, maar dan heb je ook wel gehad. We eten een stukje quiche, niet bepaald de Duitse maat, met wat salade. En we moeten toegeven, het smaakt perfect. Als we de zaak verlaten blijkt dat er geen nieuwe klanten meer in komen, men is gesloten en gaat morgenochtend om 11.00 uur weer open, rare openingstijden. Dat valt ons wel op want er zijn meerdere winkels waar wij langs komen die gesloten zijn

Na de lunch lopen we een paar blokken heen en weer in Mainstreet / Hauptstrasse. We zien een stuk of twintig winkels waar je allemaal spulletjes kunt kopen. Je weet wel, van die spulletjes die je in de winkel leuk vindt, maar wanneer je er mee thuiskomt van afvraagt, wat moet ik ermee. Of te wel prima winkels om veel te kijken en niets te kopen.

Om iets over drieën stappen we in de auto om op zoek te gaan naar een supermarkt. Dit valt niet mee. We rijden de grote invalswegen af, maar vinden bij de eerste twee niets. Dan gaan we maar naar de Wal Mart al weten we uit het verleden dat je daar wel wat eten kunnen kopen maar het meestal geen succes is. En dat klopt ook deze keer, na een half uur staan we weer buiten met een CD en twee T-shirts, maar zonder eten.

Er zijn nog twee invalswegen dus gaan we die maar proberen. En ja hoor bij de allerlaatste vinden we een echte supermarkt.

Uiteindelijk is het 16.30 uur als we Fredericksburg definitief verlaten. We gaan naar Guadalupe River State Park. Op de kaart ziet het er niet zo ver uit, maar het is uiteindelijk toch anderhalf uur rijden.

We rijden via de 290, 1376, 1888, 1623, 281 en de 46. hierbij blijkt overigens dat we helemaal niet

hadden hoeven zoeken naar een winkel. Er zit een goede supermarkt (H.E.B.) aan de 46 vlak na de kruising met de 281 en wij komen daar gewoon langs.

Deze keer zijn er bij het wachthokje aan de ingang van het park wel formulieren om jezelf in te schrijven. We nemen er één mee en zoeken een plekje uit, kosten \$13 voor de camping en 2 * \$4 entree.

Vanavond gaan we niet wandelen. We lezen wat en schrijven dit verslag waarna we gaan koken. Tijdens dit alles zien we meerdere keren een amarillo (gordeldier). Of we zien meerdere armadillo's dat is ons niet helemaal duidelijk. Als we de eerste zien is het nog redelijk licht wat ons eindelijk de mogelijkheid biedt om een foto van dit dier te maken.

Donderdag 15 mei 2003

Deze ochtend worden we laat, om 8.45 uur wakker. Na het ontbijt en het inpakken van de spullen gaan we wandelen. In het State Park waar we kamperen, Guadalupe River State Park, is een pad dat we gaan wandelen.

Rond 10.30 uur zijn we op weg. Het is een aardig pad, redelijk vergelijkbaar met dat van eergisteren in San Angelo State Park, alleen is het vlakker. Onderweg zien we naast allerlei bomen met name sprinkhanen en dan van het soort dat niet alleen springt maar ook vliegt en daarbij een hoop lawaai maakt. Wat een beetje tegenvalt is het uitzicht. We hoopten op enkele mooie uitzichten op de Guadalupe Rivier, maar niet dus.

Na twee uurtjes lopen zijn we weer terug bij de auto. Omdat we de rivier toch wel willen zien rijden we er met de auto naar toe om er te lunchen.

Bij de rivier is behoorlijk druk, er zijn drie bussen met scholieren losgelaten. Dit biedt uiteraard ook aardige afleiding tijdens de lunch. Met name de laatste badmode van de meisjes is bijzonder. Deze bestaat uit een bikini aangevuld met een kleine korte broek. Deze korte broek trek je over de bikini broekje aan. Om vervolgens toch te laten zien dat je een bikinibroekje aan hebt laat je het knoopje los en laat je het broekje van boven zover openstaan dat je het bikinibroekje net kunt zien. . . .

Om iets over 13.00 uur vertrekken we richting onze camping in San Antonio. We rijden via de 46 naar Interstate 35 die we volgens onze beschrijving bij afrit 159B nemen en dan linksaf. Alleen heeft de weg waar wij op uitkomen een andere naam dan de naam die onze beschrijving vermeldt. Na vijf minuten besluiten we terug te rijden naar de afrit en vervolgens in het verlengde van de afrit rechtdoor te rijden, parallel aan de Interstate, wellicht komen we dan wel bij de goede weg. En inderdaad dit werkt en even later zijn we op de camping, Dixie Campground, kosten \$18 per nacht. De camping is niet veel bijzonders, we hebben niet eens een picknicktafel.

Het is lekker warm en er is een zwembad, dus eerst maar even poedelen. Het zwembad is niet echt groot, laten we zeggen 10 bij 5 meter, maar aan een kant wel bijna twee meter diep. Als wij gaan zwemmen zit er één andere vrouw bij het zwembad te zonnen. Maar nadat wij tien minuten in het water aan het spartelen zijn vertrekt zij zodat wij het hele zwembad voor ons alleen hebben. Ondanks dat het zwembad wat aan de kleine kant is vermaken we ons prima. Na iets van twee uur houden we het voor gezien en om iets over 17.00 uur vertrekken we naar San Antonio.

We weten niet precies waar in San Antonio we moeten zijn en rijden een beetje op de gok en een beetje op de kaartjes die we hebben richting het centrum. Als we geparkeerd hebben, kosten \$7 voor een avond, blijkt dat we bijna niet dichterbij het centrum kunnen parkeren.

San Antonio heeft wat ons betreft twee grote attracties, The Alamo waar we morgen heen gaan en

The River Walk waar we nu heen gaan.

Dwars door San Antonio loopt de San Antonio River. Hier heeft men een U-vormige lus in aangelegd. Vervolgens heeft men aan beide kanten van het rondje dat hierdoor is ontstaan wandelpaden aangelegd.

Dit ziet er bijzonder aardig uit en als je daar wat rondwandelt voel je je echt een tourist. Op een bepaald deel van het traject zitten vele restaurants en omdat we van het zwemmen nogal honger hebben gekregen gaan we eerst maar eten. We zitten heerlijk strak langs het water.

Na het eten lopen we nog wat langs het water en een beetje door de stad en het vlakbij gelegen winkelcentrum. Gabrielle haar slippers zijn vanmiddag stuk gegaan en de winkels zijn nog open. We kunnen echter niets vinden.

We komen ook nog langs het IMAX theater en daar blijkt men een film over The Alamo te draaien. Dit lijkt ons wel aardig. De eerste voorstelling om 9.00 uur morgen lijkt ons de beste optie.

Rond 22.00 uur zijn we behoorlijk moe en gaan we naar de camping om te slapen.

Vrijdag 16 mei 2003

Om 7.00 uur gaat de wekker. Tja, je moet er wel wat voor over hebben als je om 9.00 uur in de bioscoop wilt zitten. We ontbijten en stoppen al onze spullen in de auto.

Als we om iets over 8.30 uur echter bij het IMAX theater aankomen blijkt deze nog gesloten. Nou dan eerst maar een bakkie koffie drinken. Er is hier een Starbucks. Tijdens onze vakantie in Virginia hebben we daar regelmatig koffie gedronken, maar dit is de eerste Starbucks die we in Texas zien.

Na een kwartiertje gaan we weer kijken of we kaartjes kunnen kopen. Ook deze keer lukt het niet. De kassa is deze keer wel open, maar de eerste drie voorstellingen zijn al uitverkocht en de eerste waar nog kaartjes voor zijn is die van 13.00 uur. Tja en rond 13.00 uur willen wij vertrekken zodat we rond 16.00 uur in Houston zijn.

Om ons verdriet te verwerken drinken we eerst op ons gemak de rest van onze koffie op. Daarna gaan we naar The Alamo. Het is daar behoorlijk druk, met name veel schoolkinderen.

The Alamo is een oude Spaanse missie post gebouwd rond 1730 en rond 1790 verlaten als missie post. Ergens begin 1800 heeft men er een fort van gemaakt. Maar daar gaat het allemaal niet om, het gaat om de tweede slag rond The Alamo.

Voor 1836 hoorde Texas bij Mexico. In 1824 werd Mexico onafhankelijk van Spanje en kwam er een nieuwe grondwet, iedereen blij. Ergens ging er echter iets mis en rond 1834 zat er in Mexico een dictator die de Texanen niet zagen zitten. De Texanen begonnen zich te roeren en de dictator stuurde zijn zwager om en paar Texanen te arresteren. Die zwager probeerde onder andere in Gonzales een kanon op te halen. Dat lukte niet, hij werd vervolgens achtervolgt en bij The Alamo verslagen, de eerste slag bij The Alamo.

Vervolgens gaat de dictator zelf op pad met iets van 4.000 soldaten. Hij verovert The Alamo en alle verdedigers, iets van 190 man, komen om. Een paar weken later vindt de slachting bij Goliad plaats, zie ook het verslag van woensdag 30 april.

Uiteindelijk weet Generaal Sam Houston de dictator te verslaan bij San Jacinto, in de buurt waar tegenwoordig Houston ligt, waarna Texas een zelfstandig land wordt.

Het bijzondere van de tweede slag bij The Alamo is dat iedereen het een ontzettend belangrijke

gebeurtenis vindt. Terwijl men Goliad, waar tweemaal zoveel Texanen het leven lieten veel minder belangrijk vindt.

Er draait in één van de gebouwen overigens ook een korte video over de tweede slag bij The Alamo. Na een kleine twee uur hebben we het allemaal wel gezien en vertrekken we naar de auto.

We willen nog even rondkijken in een Mexicaanse buurt, Market Square, en een Duitse buurt, King William Historic District. We rijden er met de auto heen en door en in de Duitse buurt maken we wat foto's van geinige huisjes en nemen we ook nog twee A4'tjes mee van huizen die te koop staan, vraagprijs \$285.000 en \$885.000.

Tegen 12.00 uur hebben we dit ook wel gezien en vertrekken we via Interstate 10 naar Houston. Onderweg lunchen we uitgebreid bij een Dairy Queen en om iets over 16.00 uur zijn we bij Marius en Dawn.

De rest van de dag doen we niet zo veel meer. We praten bij met Marius en Dawn, ruimen de auto leeg, eten wat, drinken een biertje en gaan naar bed.

Zaterdag 17 mei 2003

Vandaag hebben we een rustig dagje. We staan op, ontbijten met Marius, Dawn en de kinderen en drinken een bakkie koffie. Verder kletsen en rommelen we wat.

Tegen de middag gaan we winkelen. Eerst naar Toys 'r Us voor een cadeautje voor Matin, een neefje van ons. Vervolgens naar de Best Buy voor twee dozen DVD +r's en een UV-filter voor de videocamera. Thuis bleken de DVD's echter niet te werken. Het blijkt dat er twee soorten beschrijfbare DVD-schijfjes zijn, "+r" en "-r", wij kochten "+r" maar onze computer lust alleen "-r" schijfjes. Gelukkig gaat dit bij veel mensen fout en via www.marktplaats.nl konden we ze eenvoudig ruilen.

Hierna storten we ons op de outdoorwinkels, ook dat spul schijnt hier goedkoop te zijn. Eerst gaan we naar Academy. Daar vindt Jacob naar een jaar zoeken eindelijk een paar nieuwe lage wandelschoenen. Vervolgens naar Oshmans voor een tube vuurstarter die we nodig hebben voor onze brander. Die verkopen ze bij Academy namelijk niet. Achteraf horen we van Marius dat de beste outdoorzaak als het gaat om een zaak vergelijkbaar met bijvoorbeeld Bever, REI is. Maar ja, dat wisten we dus niet. Van een nieuwe tent kopen of nog wat andere spullen voor onze brander komt het dus niet.

Tot slot gaan we nog even naar de supermarkt voor een enkele boodschap.

Als we weer terug zijn kijken we een poosje tekenfilm, de favoriete bezigheid van Kai. Vervolgens eten we op tijd want we moeten op tijd naar de hoofdattractie van vandaag, een ijshockeywedstrijd. Om iets over 18.00 uur vertrekken we richting Houston voor de Houston Aero's (Houston) tegen de Grand Rapids Griffins (Michigan). Na drie kwartier rijden en het ontwijken van allerlei files zijn we er. De wedstrijd begint om 19.30 uur en is rond 22.30 uur afgelopen, netto speeltijd 3 maal 20 minuten. De Aero's winnen.

Het zien van zo'n ijshockeywedstrijd is leuk, zeker voor een eerste keer. Wat nog leuker is, is om te zien wat er allemaal omheen gebeurt. Ondanks dat het nog niet halfvol zit wordt er vreselijk veel lawaai gemaakt. Niet in de eerste plaats door de keiharde muziek die men soms speelt. Verder wordt ieder moment dat er niet gespeeld benut om het publiek te vermaken, hetzij met het uitdelen van T-shirts, hetzij met reclame boodschappen of een loterij waarbij men iets kan winnen. Wij vinden het een hele belevenis. En het is niet even een sportwedstrijdje kijken, nee je bent de

hele avond onder de pannen.

We zijn tegen 23.30 uur thuis. We drinken nog een biertje en gaan naar bed.

Zondag 18 mei 2003

Dit is de dag van het begin van onze terugreis. Net als gisteren staan we ergens rond 8.30 uur op en ontbijten we met z'n allen lekker buiten. Na het ontbijt gaan we inpakken. Dat is nog een hele klus want door alle spullen die we gekocht hebben, moet er nu aanzienlijk meer in de rugzak dan op de heenweg. Maar na een uurtje weggooien en proppen zit alles in onze rugzakken.

We eten nog wat en even voor 13.00 uur nemen we afscheid en vertrekken we richting het vliegveld. Eerst leveren we onze Pontiac Grand Am in bij AVIS. We hebben 3.211 mile (= 5.166 kilometer) gereden. De totale kosten, inclusief huur, verzekeringen, luchthaven toeslag etc. zijn uiteindelijk \$1.000,30 (= 883,56 euro).

Met een bus worden we naar het vliegveld gebracht waar het wachten begint. Eerst al bij het inchecken want daar is een groep, de band de Gipsy Kings, aan het inchecken en dat heeft nogal wat voeten in de aarde. Als wij aan de beurt zijn proberen we onze vlucht van Gatwick naar Schiphol te wijzigen, we moeten daar namelijk bijna zes uur wachten. Dit lukt niet, er gaat één vliegtuig iets van drie uur eerder, maar dat zit vol, helaas.

Na het inchecken worden we uitgebreid gecontroleerd, maar daar zijn we inmiddels wel aan gewend.

In het vliegtuig wacht ons de volgende tegenvaller, het systeem voor de individuele video / radio doet het niet. Dus deze keer geen filmpjes kijken. We leggen ons er maar bij neer maar leuk is anders. Op basis van het ingevulde klachten formulier krijgen we later te horen dat we op onze volgende vlucht met British Airways een korting van 20 euro per persoon krijgen, tenminste als deze vlucht binnen een jaar plaatsvindt . . . .

Voor de rest verloopt de vlucht richting Londen zonder problemen.

Maandag 19 mei 2003

Rond 7.30 uur landen we op Londen Gatwick, iets van een half uur te laat. Wij vinden dit geen probleem want wij moeten toch tot 13.00 uur wachten voor ons vliegtuig naar Schiphol vertrekt. Tijdens het wachten eten we wat en lopen we langs de diverse winkels, er is hier ruim meer te zien dan op het vliegveld in Houston. Waar we echter de meeste tijd aan besteden is het kijken naar de zelfgemaakte video's. Hierbij komen we onder andere tot de conclusie dat er nog wel wat in geknipt kan worden.

De vlucht naar Schiphol verloopt iets minder soepel dan de vlucht naar Londen. Er is behoorlijk wat turbulentie die er onder andere voor zorgt dat we van de twee broodjes die we krijgen er slechts één opeten. Je kunt er beter één opeten dan er twee weer uitgooien.

Op Schiphol loopt alles soepel. De douane vraagt nog wel even of we iets aan te geven hebben waarop wij naar ons beste geweten antwoorden met: "nee, een potje pindakaas etc hoeven we toch niet aan te geven?". Uiteindelijk zijn we rond 16.30 uur thuis.

De eerste dagen na onze vakantie hebben we wel wat moeite met slapen. De eerste nacht gaat prima, zo moe zijn we wel. Maar met name de daar op volgende drie nachten valt het niet mee om in slaap te komen.